

Israëls Koninkrijks Evangelie en ons Genade Evangelie Matthew Mcgee

Dit artikel is onderverdeeld in de volgende onderwerpen:
Israëls Koninkrijks Evangelie en ons Genade Evangelie
Matthew Mcgee

Dit artikel is onderverdeeld in de volgende onderwerpen:

Inleiding

Het Koninkrijksprogramma van het Oude Testament.

De aardse bediening van Jezus Christus

De periode in het begin van "Handelingen"

Begin van de bediening van Paulus

De apostel van de heidenen

De verborgenheid van het Evangelie der Genade

Het begrijpen van de bedelingen / De bedelingen in de Bijbel

Het Evangelie naar Petrus en het Evangelie naar Paulus

Naar het voorbeeld van de olijfboom

Onze grote opdracht

Grondbeginselen van het evangelie en onze opgevaren Heer

Samenvatting

INLEIDING.

Gedurende de donkere eeuwen, van ongeveer 500 tot ongeveer 1500 na Christus, kreeg het publiek geen toegang tot de Bijbel, het werd hun niet toegestaan. Alleen de geestelijken mochten het Woord van God inzien. Zij deelden toen kleine kruimels uit aan de massa, vaak verwarden ze bedoeling van Gods Woord voor eigen gewin of voor politieke doeleinden. Tegen de tijd dat de reformatie begon, was praktisch alle Bijbelse waarheid verloren of vervormt. Nadat de hervormers de Bijbels weer terug hadden gelegd in de handen van de gewone man gingen de mensen proberen de juiste, verloren gegane, kerkleer te reconstrueren. Dit was zeer moeilijk omdat ze eeuwenlang waren ondergedompeld in alle soorten ketterijen. Verschillende groepen varieerden in hun succes, korrigerende sommige gebieden van de leer en falende om de andere gebieden te korrigeren. Sommige valse leringen werden veranderd in nieuwe, daarvan verschillende, valse leringen. In elk geval is niet één van de honderden denominaties of sekten er in geslaagd om terug te keren naar de zuivere leer van de vroege kerk. Misschien moet ik het woord 'zuiver' niet gebruiken omdat we uit Galaten 3 en 1Korinthiërs 5 kunnen opmaken dat verkeerde leer, reeds in die prille begintijd, was ingeslopen in de lokale kerken.

Eén van de redenen waarom zoveel christenen de Bijbel vandaag de dag niet begrijpen is omdat er eenzelfde tendens is om te zijn als de geestelijken in de dagen van Galileo. De ontdekking van Galileo dat de zon, en niet de aarde, het centrum is van het zonnestelsel, was tegen de kerkleer van die tijd. Gedurende eeuwen lang hadden geestelijken geleerd dat de aarde het centrum was van het universum ofschoon dat nergens in de Bijbel stond. De geestelijken beschermden hun onwetendheid zo zorgvuldig dat ze zelfs niet, al was het ook maar voor heel even, als bewijs, wilden kijken door de telescoop van Galileo.

Gelijkerwijs de meeste kerken zichzelf Gods volk van vandaag vinden, ja, zelfs het enigste volk dat God ooit had en zal hebben. Zodoende lezen ze passages in de Bijbel en zien de huidige kerk als de totale focus van geheel de Schrift. Maar ze blijven in gebreke om te realiseren dat er mensen zijn gered voor de zondvloed, van vroegere tijden, van het Oud Testamentische Israël, van de heidense volken gedurende het Oude Testament, en uit de toekomstige grote verdrukking, en uit het duizendjarig vrederijk als Christus regeert op aarde. Niet één van deze miljoenen en miljoenen gelovigen waren of zullen, zoals wij zouden zeggen “christenen”, worden genoemd. Terwijl wij, in de huidige kerk, een zeer speciale plaats hebben, zijn we niet de enige focus van alle geschriften, of van dat deel van de geschriften waar algemeen naar wordt verwezen als het Nieuwe Testament.

De belangrijkste punten waar naar wordt verwezen in dit artikel zijn hieronder weergegeven. Sommige van de verklaringen zullen voor een aantal christenen nogal verrassend zijn, maar ik geloof dat de gegeven verwijzingen naar de Schrift en de bladzijden die nog volgen hen één en ander duidelijk zullen maken. Bovendien verwacht ik niet dat iemand alleen iets gelooft omdat ik het zeg. Ik zou graag willen dat allen zouden handelen als de Bereeërs waarvan Hand.17:11-12 zegt:

“En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren. Velen dan uit hen geloofden....”.

1)-De apostel Paulus en de apostel Petrus predikten beiden het evangelie, het goede nieuws. Maar door nauwkeurig te onderzoeken hetgeen ze zeiden is het duidelijk dat hun boodschappen van elkander verschilden. Ze waren niet met elkaar in tegenspraak want zij spraken hun evangelie tot afzonderlijke toehoorders. In dit artikel zullen we die twee unieke boodschappen onderzoeken samen met de twee groepen toehoorders waartegen werd gesproken.

2)-Ons evangelie is dat Jezus Christus, de Zoon van God, Zijn leven ten offer gaf voor onze zonden, werd begraven en opgestaan is op de derde dag. (1Kor.15:1-4). Dit is hetgeen de apostel Paulus predikte. Er is vandaag de dag slechts één evangelie die we moeten verkondigen. Er zijn in het verleden echter ook andere evangelieën van kracht geweest (Gal.3:8; Matth.9:35 en 10:5-7) en er zullen in de toekomst nog andere zijn (Matth.24:14 en Op.14:6-7) nadat de kerk is opgenomen.

3)-Ofschoon de twaalf apostelen door de Heer Jezus Christus bij voorbaat duidelijk is verteld dat Hij zou sterven en weer opstaan uit de doden, wisten de apostelen dat niet (Matth.16:21-22; Lukas 18:33-34 en Joh.20:9). Het was voor hen, door God, verborgen. De dood en opstanding van Jezus Christus zijn onmisbare onderdelen van het evangelie van Paulus. Herinner u eveneens dat de discipelen een evangelie predikten tijdens de aardse bediening van Jezus Christus. Maar het was absoluut niet het evangelie dat Paulus verkondigde, want zij kenden het evangelie niet dat Paulus predikte.

4)-Voordat de Heer Jezus Christus aan Paulus had geopenbaard dat Zijn kruisiging een offer voor onze zonden was, wisten de andere apostelen daar niets van. In het boek Handelingen zegt Petrus niets over het offer, of over verzoening of over het bloed van Jezus Christus. Hij verbindt de dood van Christus nimmer met de vergeving van zonden. Ons evangelie, waardoor we gered worden, was een verborgenheid die door onze Heer Jezus Christus aan

Paulus is geopenbaard. Het was bij niemand bekend, ook niet bij de twaalf apostelen en ook niet bij Satan zelf (1Kor.2:7-8).

5)-Paulus was de apostel van de heidenen (Hand.9:15 en Rom.11:13). Jezus Christus, en de apostelen vóór Paulus, predikten, met enige uitzonderingen, alleen tot het volk Israël (Matth.10:5-6; 15:24; Joh.12:20-24; Hand.2:5,36; 3:12 en 11:19).

6)-Nadat Jezus Christus was opgevaren naar de hemel predikte Petrus dat het volk Israël geloven moest dat Jezus Christus was, die Hij zei dat Hij was, de Messias. Ze moesten zich bekeren en met water gedoopt worden (Hand.2:38). Als ze dat allen deden dan zou Christus terugkeren om het Koninkrijk te vestigen zoals de Oud Testamentische profeten dat hadden voorzegd (Hand.3:19-21).

7)-De twaalf apostelen waren onder de wet van Mozes en gingen ijverig voort om in hun gehele leven de wet te volgen. Maar Paulus leert de heidenen: “.....want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom.6:14).

8)-Vanaf Abraham, door het gehele Oude Testament, en gedurende de aardse bediening van Christus en de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen, er waren enige uitzonderingen, maar voor het overgrote deel, handelde God alleen met het volk Israël. Alleen Israël is de focus in de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen. De bediening aan de Heidenen begon niet eerder dan meer dan twaalf jaar na de aardse bediening van Christus, en dus na de bekering van Saulus.

Het koninkrijksprogramma van het Oude Testament.

God beloofde het volk Israël een Land, een Koning en een Koninkrijk. Tenslotte zou het volk een volk worden van priesters om verlossing te verkondigen aan de Heiden volken. Het was in het Oude Testament geen verborgenheid dat Israël op een dag het Woord van God uit zou dragen aan alle volkeren. Maar het was geprofeteerd dat dit plaats zou vinden nadat de Messias was gekomen en Zijn Koninkrijk had opgericht met als centrum Jeruzalem. Dan zouden mensen uit Israël naar alle volken worden gezonden om de Heidenen naar de God van Israël te leiden in Jeruzalem. Maar geheel Israël heeft Hem niet ontvangen en moet Hem nog ontvangen, het is nog toekomst. Zodoende is de vervulling van dit oude programma uitgesteld. Het was een verborgenheid dat God het plan had om naar de Heidenen te gaan (door de apostel Paulus) als Israël het Koninkrijk zou verwerpen.

Nadat de bedeling der genade Gods is geëindigd met de opname van de gemeente als lichaam van Christus, zal God het oude programma, met Israël, weer hervatten. Dit is een zeer korte samenvatting. Maar nu, omdat het zo heilzaam is om de Schriften te verstaan, gaan we terug naar het Oude Testament om het programma van het Koninkrijk te onderzoeken vanaf de tijd dat het begon.

Zo rond de 2000 jaar voor Christus, ongeveer 350 jaar na de zondvloed, koos God één man uit alle mensen van de wereld, uit wie Hij een speciaal volk wou maken. Die man was Abram, later zou God hem Abraham noemen. God gaf aan Abram de belofte dat hij een groot volk zou worden.

“En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!en in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden”

(Gen.12:2 en 3).

Vanuit dit vers zien we dat God alle volken in gedachten had. Maar Hij koos één man en zijn nakomelingen (één volk) om die te gebruiken om de rest van de mensen te bereiken. Toen dan Abram in het land Kanaän was:

“...verscheen de Heere aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven”
(Gen.12:7).

Verder bevestigde God Zijn verbond met de zoon van Abraham, Izak (Gen.17:19 en 26:3-4) en daarna met Izak zijn zoon Jakob wiens naam God veranderde in “Israël” (Gen.28:13-14). Dus het volk Israël zijn nakomelingen van Jacob.

Nadat het volk Israël vele jaren in slavernij in Egypte was geweest, riep God Mozes om het volk Israël uit Egypte te leiden en gaf hun een uitgebreid stelsel aan wetten die kollektief worden genoemd: “de wet van Mozes”, of eenvoudig “de wet”. Veertig jaar later gingen ze het land Kanaän binnen dat lang geleden beloofd was aan hun stamvader Abraham. In de loop der tijden zou God door verschillende profeten tot Israël spreken. Vele van de profetieën gingen over de toekomstige Koning die op een dag komen zou en over het Koninkrijk dat Hij dan zal oprichten. Eén zo’n belofte aangaande de Koning vinden we in Jesaja 9:5-6. Geschreven rond 750 jaar voor Christus, het zegt:

“Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst; Aan de grootheid van deze heerschappij en van de vrede zal geen einde zijn op de troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver van de Heere der heerscharen zal zulks doen”.

Dan in Zacharia 2:10-11:

“Juich en verblijd u, gij dochter Sions; want zie, Ik kom, en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de Heere. En vele heidenen zullen te dien dage de Heere toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen...”.

Opgemerkt zij dat de vele volken ten dage van Zacharia, geschreven rond 520 voor Christus, niet waren verbonden met de Heer, maar eens zullen ze dat wel zijn, als de Heer komt om te wonen in Jeruzalem.

Deze Koning zal eveneens de Verlosser zijn die Israël zal verlossen van hun zonden.

“En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de Heere”. (Jesaja 59:20).

“En Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden” (Psalm 130:8).

“Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis van David, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid” (Zach.13:1).

Maar wat zal de rol van Israël zijn in dat toekomstige koninkrijk? Zullen ze net zo zijn als de andere volken? In Exodus 19:5-6 heeft God hen gezegd:

“Nu dan, indien gij naarstig Mijn stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is van Mij; En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult”.

Israël zal dus niet gelijk zijn aan de andere volken. Ze zullen boven alle andere volken staan als een heilig volk. Heilig betekent dat ze apart zijn gezet voor God met een speciaal doel. Israël zal apart worden gezet voor Gods doel om priesters of “middelaars” te zijn voor de Heiden volken.

Hoofdstuk 8 van Zacharia voorziet ons van meer inzicht in de rol van de Jood wanneer de Koning, Jezus Christus, Zijn Koninkrijk opricht, we zullen veel van de verzen bekijken. Zacharia 8:3 zegt:

“Alzo zegt de Heere: Ik ben weergekeerd tot Sion, en Ik zal in het midden van Jeruzalem wonen; en Jeruzalem zal genoemd worden een stad der waarheid, en de berg van de Heere der heerscharen, een berg der heiligheid”.

Dit bevestigt dat dit hoofdstuk de tijd betreft nadat Jezus Christus naar de aarde is weergekeerd. Verdere bevestiging vinden we in de verzen 7-8:

“Alzo zegt de Heere der heerscharen: Ziet, Ik zal Mijn volk verlossen uit het land van de opgang, en uit het land van de ondergang der zon. En Ik zal hen hier heenbrengen, dat zij in het midden van Jeruzalem wonen zullen; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.....”.

En dan in vers 13:

“En het zal geschieden, zoals gij, o huis van Juda! En gij, o huis Israëls, geweest zijt een vloek onder de heidenen, alzo zal Ik u behoeden, en gij zult een zegening wezen.....”.

Israël blijft veracht door de volken totdat de Heere Jezus Zijn koninkrijk heeft opgericht. Daarom weten we dat Zach.8:20-23 over het koninkrijk spreekt als daar wordt gezegd:

“Alzo zegt de Heere der heerscharen: Nog zal het geschieden, dat de volken, en de inwoners van vele steden komen zullen; En de inwoners van de ene stad zullen gaan tot de inwoners van de andere, zeggende: Laat ons vlijtig heengaan, om te smeken het aangezicht van de Heere, en om de Heere der heerscharen te zoeken; ik zal ook heengaan. Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om de Heere der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht van de Heere te smeken. Alzo zegt de Heere der heerscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is”.

Uit deze en andere gelijkkluidende passages was reeds bekend dat de bediening van de Joden uiteindelijk naar de Heidenen zou gaan. Maar het zal geheel verschillend zijn van de

bediening in de hedendaagse kerk. Onze kerk van vandaag heeft geen geografische hoofdkwartieren behalve dan de hemel zelf, en we weten dat Jezus Christus nog niet is teruggekeerd. De kerk bestaat voor het merendeel uit Heidenen die allen op gelijke voet staan samen met enige gelovige Joden. Maar het koninkrijk waarvan gesproken wordt in Exodes en Zacharia, zoals boven aangegeven, zal alleen zetelen in Jeruzalem, alwaar dan alle Joden zullen werken als heilige priesters om de Heidenen naar Jezus Christus te leiden. Die dan reeds naar Jeruzalem is teruggekeerd en Zijn koninkrijk heeft opgericht.

In het koninkrijk zal Israël zelfs zijn eigen voedsel niet hoeven te verbouwen. De Heidenen zullen dat voor hen doen, omdat Israël dan hun priesters zijn. Jesaja 61:5-6 zegt:

“En uitlanders zullen staan, en uw kudden weiden; en vreemden zullen uw akkerlieden en wijngaardeniers zijn. Doch gij zult priesters des Heeren heten, men zal u dienaren van onze God noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u beroemen”.

Hieraan toevoegende zegt Micha 4:1-2:

“Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvels, en de volken zullen tot hem toevloeien. En vele heidenen zullen heengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot de berg des Heeren, en tot het huis van de God Jakobs,.....”.

De echo van deze profetie vinden we in Jesaja 2:2:

“En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvels, en tot hem zullen alle heidenen toevloeien”.

Aldus verwachten de Joden hun Messias om Zijn groot koninkrijk op te richten. Dan zal Hij Israël als een heilig volk van priesters uitzenden naar de heidenen. Wat de Joden niet wisten was dat niet het gehele volk Israël de Messias zou aannemen. Daardoor vertraagde God de vervulling van de profetieën en ging, met een ander programma, naar de heidenen. Wanneer dit huidige programma, voor de kerk, wordt afgesloten door de opname, zal God de overblijvende Oud Testamentische profetieën, zoals ze in Zijn Woord staan opgetekend, vervullen.

De aardse bediening van Jezus Christus

Als we vooruit zien van het Oude Testament naar de tijd van Christus Zijn aardse bediening, zien we dat Jezus Christus, Johannes de Doper, en de twaalf apostelen het evangelie van het koninkrijk predikten aan Israël. Dit was niet het evangelie der genade dat later door de apostel Paulus zou worden gepredikt aan de kerken die in hoofdzaak bestonden uit Heidenen (niet-Joden). Paulus predikte dat Jezus Christus stierf voor onze zonden en opgestaan is uit de dood, maar gedurende de aardse bediening van Christus, predikte niemand die boodschap. Het was zelfs nog niet geopenbaard.

Johannes de Doper predikte het evangelie van het koninkrijk, dat was:

“.....Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen” (Matth.3:2).

Markus 1:4 zegt:

“Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden”.

Dit laat ons zien dat vóór het kruis, het volk Israël vergeving van zonden kon ontvangen zonder dat ze wisten dat de Messias ter dood zou worden gebracht of uit de doden opgewekt zou worden. Johannes de Doper predikte en doopte met water om het volk Israël voor te bereiden op de komst van de Messias.

“.....opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom ben ik gekomen, dopende met het water” (Joh.1:31).

Markus 1:14-15:

“En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galiléa, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, En zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie”.

Het evangelie van het koninkrijk dat Jezus predikte was dezelfde boodschap die Johannes de Doper predikte:

“Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen” (Matth.4:17).

Matth.9:35 zegt:

“En Jezus ging al de steden en vlekken rond, lerende in hun synagogen (de Joden hun plaats van aanbedding), en predikende het Evangelie van het Koninkrijk, en genezende alle ziekte en alle kwaal onder het volk”.

Het was nog niet geopenbaard dat Jezus Christus zou sterven en weer opstaan, en al helemaal niet dat Hij Zichzelf ten offer zou geven voor onze zonden. Dat was dus geen onderdeel van het evangelie dat de twaalven, Johannes de Doper, en Jezus Christus predikten. Ze verkondigden nog steeds het evangelie van het koninkrijk.

Jezus Christus zond, in Matth.10:5-7, de twaalven om alleen tot Israël te prediken:

“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad van de Samaritanen. Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

De discipelen werd duidelijk verteld dat ze alleen naar het volk Israël moesten gaan, en ze predikten niets aangaande de dood, begrafenis, en opstanding.

In Matth.15:21-28, werd Jezus Christus benaderd door een Kanaänitische vrouw, een Heiden, wiens dochter door de duivel gekweld werd. Toen ze naar hem vroeg gaf Christus geen antwoord, en de discipelen wilden haar wegzenden. Christus zegt dan in vers 24:

“.....Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Sommigen zullen denken dat dit vers betekent dat Jezus Christus zijn discipelen berispte, en suggereren dat Hij naar het gehele mensdom was gezonden. Hij is echter, zoals uit de tekst blijkt, alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls. Dat verklaart ook Zijn betrekking tot de Joden als kinderen, en tot de Heidenen als honden.

“Doch Hij antwoordde en zeide: het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen. En zij zeide: Ja, Heere! Doch de hondjes eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren” (Matth.15:26-27).

Toen ze zich had vernederd tot het nivo van een hond voldeed Hij tenslotte aan haar verzoek, maar Hij had gezegd waarvoor Hij was gekomen.

Er zijn veel christenen die “denken” dat Jezus Christus mens is geworden en naar de aarde is gekomen om te spreken tegen de hele mensheid, en niet alleen tot Israël. We moeten echter niet hetgeen we “denken” plaatsen boven hetgeen Jezus Christus duidelijk zei:

“...Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Bovendien is dat, zoals we hebben gezien, in overeenstemming met de Oud Testamentische profetieën. Zowel hier, als ook in alle andere gevallen, moeten we God op Zijn Woord nemen. Als we nu verder gaan zullen we naar andere, aanverwante, passages kijken.

In Joh.11:27, zegt Marta:

“...Ja, Heere; ik heb geloofd, dat gij zijt de Christus, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou”.

Dit is alles wat een Jood, die toen leefde, moest geloven om behouden te worden.

Kort voor de kruisiging van Christus kwamen er enige Grieken (Heidenen) en vroegen om Hem te mogen zien. Johannes 12:20-22 zegt hiervan:

“En er waren sommige Grieken uit hen, die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden; Dezen dan gingen tot Filippus, die van Betsaïda in Galiléa was, en baden hem, zeggende: Heer, wij wilden Jezus wel zien. Filippus kwam en zeide het Andréas; en Andréas en Filippus weer zeiden het Jezus”.

Merk de onwilligheid op van Filippus om het verzoek van de Heidenen over te brengen aan Christus. Zich de vele eerdere incidenten met de Heidenen herinnerende, ging hij eerst naar Andréas om met hem naar Jezus te gaan. Maar Christus weigerde het verzoek van de Heidenen om Hem te zien, zeggende:

“...De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft het

alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort” (Joh.12:23-24).

Het is belangrijk om zich te realiseren dat gedurende de aardse bediening van Christus de apostelen niet wisten dat Jezus Christus zou sterven en weer opstaan uit de doden. In Matth.16:15, vraagt Jezus Christus Zijn discipelen:

“.....Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?”.

Petrus antwoord in vers 16:

“.....Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”.

Christus antwoord in vers 17:

“....Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! Want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is”.

Petrus had er ook nu nog geen weet van dat Jezus Christus gekruisigd en opgewekt zou worden.Hij geloofde alleen dat Jezus de Messias was. Dat is duidelijk wanneer, enige momenten later, Petrus Jezus Christus berispt omdat Hij zegt:

“....en gedood worden, en ten derde dage opgewekt worden” (Matth.16:21).

In vers 22:

“.....Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees u genadig! Dit zal U geenszins geschieden”.

In Lukas 18:33, waar Jezus Christus naar Zichzelf verwijst als de Zoon des mensen, zegt:

“En Hem gezeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derde dage zal Hij weer opstaan”.

Maar ondanks het feit dat Hij zeer duidelijk was:

“...zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, wat gezegd werd” (Lukas 18:34).

Toen Jezus Christus was opgestaan was er geen der discipelen aanwezig om dat te zien. Waarom waren ze niet allen aanwezig bij de tombe om Zijn glorieuze opstanding te zien gebeuren? Zelfs ofschoon Christus hen had verteld dat Hij op de derde dag zou opstaan, ze begrepen het niet. Alleen Petrus en Johannes gingen naar de tombe toen Maria Magdalena hen had verteld dat iemand het lichaam van Jezus Christus had gestolen.

“Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan” (Joh.20:9).

De periode in het begin van “Handelingen”.

Laten we nu naar het boek Handelingen gaan. In Hand.1:6 vragen de discipelen aan Jezus Christus:

“..... Heere, zult gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk weer oprichten?”.

Om iets “weer op te richten” moet dat voorheen hebben bestaan. Het wordt verder benadrukt door het woord “weer”. Ze verwachten blijkbaar dat Jezus Christus een aards koninkrijk zou oprichten dat er eerder ook geweest was, gelijk aan dat van David en Salomon, maar dan groter. Merk op dat Jezus Christus hen niet korrigeerde door te zeggen: “Jullie hebben het helemaal verkeerd. Het gaat alleen een geestelijk koninkrijk worden”. Christus zei:

“....Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden.....” (Hand.1:7).

Daarbij wisten de apostelen dat ze machtige posities zouden krijgen in dat koninkrijk en daar keken ze zeer naar uit. In Matth.19:27-28, vraagt Petrus aan Jezus:

“....Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd, wat zal ons dan geworden? En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon van Zijn heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”.

Dit wordt ook genoemd in Lukas 22:29-30. Jezus Christus vertelde hen:

“En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijk Mijn Vader Mij dat verordineerd heeft; Opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk, en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”.

In Hand.1:8 vertelt Christus de discipelen dat ze zullen zijn:

“....gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde”.

De discipelen wisten niets van de huidige kerk der Heidenen zoals wij dat nu weten. Maar wat ze wel wisten waren passages als Exodus 19:5-6 en Zacharia hoofdstuk 8 welke we eerder reeds besproken hebben, die ons de priesterlijke rol van de Jood laat zien als Christus terugkomt.

“Alzo zegt de Heere der heerscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is” (Zach.8:23).

Toen de Heilige Geest voor het eerst was gegeven op de dag van Pinksteren, waren al degenen die gered waren Joden.

“En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke van hen, die onder de hemel zijn” (Hand.2:5).

Er staat niet: “heidene uit alle volke” maar: “Jode van alle volke”. Bedenk dat er vele Jode in andere lande leefde en daar reeds eeue hadden gewoond, en aldus konden ze de talen van die volke, waar ze vandaan kwamen, vloeiend spreke.

Men heeft geschat dat het aantal van de kinderen Israëls meer dan twee miljoen heeft bedragen toen ze uit Egypte kwamen, ongeveer 1500 voor Christus, bestaande uit mannen,

Inleiding

Het Koninkrijksprogramma van het Oude Testament.

De aardse bediening van Jezus Christus

De periode in het begin van “Handelingen”

Begin van de bediening van Paulus

De apostel van de heidene

De verborgenheid van het Evangelie der Genade

Het begripen van de bedelingen / De bedelingen in de Bijbel

Het Evangelie naar Petrus en het Evangelie naar Paulus

Naar het voorbeeld van de olijfboom

Onze grote opdracht

Grondbeginselen van het evangelie en onze opgevare Heer

Samenvatting

INLEIDING.

Gedurende de donkere eeue, van ongeveer 500 tot ongeveer 1500 na Christus, kreeg het publiek geen toegang tot de Bijbel, het werd hun niet toegestaan. Alleen de geestelijken mochten het Woord van God inzien. Zij deelden toen kleine kruimels uit aan de massa, vaak verwarden ze bedoeling van Gods Woord voor eigen gewin of voor politieke doeleinden. Tegen de tijd dat de reformatie begon, was praktisch alle Bijbelse waarheid verloren of vervormt. Nadat de hervormers de Bijbels weer terug hadden gelegd in de handen van de gewone man gingen de mensen proberen de juiste, verloren gegane, kerkleer te reconstrueren. Dit was zeer moeilijk omdat ze eeue lang waren ondergedompeld in alle soorten ketterijen. Verschillende groepen varieerden in hun succes, korrigerende sommige gebieden van de leer en falende om de andere gebieden te korrigeren. Sommige valse leringen werden veranderd in nieuwe, daarvan verschillende, valse leringen. In elk geval is niet één van de honderden denominaties of sekten er in geslaagd om terug te keren naar de zuivere leer van de vroege kerk. Misschien moet ik het woord ‘zuiver’ niet gebruiken omdat we uit Galaten 3 en 1Korinthiërs 5 kunnen opmaken dat verkeerde leer, reeds in die prille begintijd, was ingeslopen in de lokale kerke.

Eén van de redenen waarom zovele christene de Bijbel vandaag de dag niet begripen is omdat er eenzelfde tendens is om te zijn als de geestelijken in de dagen van Galileo. De ontdekking van Galileo dat de zon, en niet de aarde, het centrum is van het zonnestelsel, was tegen de kerkleer van die tijd. Gedurende eeue lang hadden geestelijken geleerd dat de aarde het centrum was van het universum ofschoon dat nergens in de Bijbel stond. De geestelijken beschermden hun onwetendheid zo zorgvuldig dat ze zelfs niet, al was het ook maar voor heel even, als bewijs, wilden kijken door de telescoop van Galileo.

Gelijkerwijs de meeste kerke zichzelf Gods volk van vandaag vinden, ja, zelfs het enigste volk dat God ooit had en zal hebben. Zodoende lezen ze passages in de Bijbel en zien de huidige kerk als de totale focus van geheel de Schrift. Maar ze blijven in gebreke om te realiseren dat er mensen zijn gered voor de zondvloed, van vroegere tijden, van het Oud

Testamentische Israël, van de heidense volken gedurende het Oude Testament, en uit de toekomstige grote verdrukking, en uit het duizendjarig vreedrijk als Christus regeert op aarde. Niet één van deze miljoenen en miljoenen gelovigen waren of zullen, zoals wij zouden zeggen “christenen”, worden genoemd. Terwijl wij, in de huidige kerk, een zeer speciale plaats hebben, zijn we niet de enige focus van alle geschriften, of van dat deel van de geschriften waar algemeen naar wordt verwezen als het Nieuwe Testament.

De belangrijkste punten waar naar wordt verwezen in dit artikel zijn hieronder weergegeven. Sommige van de verklaringen zullen voor een aantal christenen nogal verrassend zijn, maar ik geloof dat de gegeven verwijzingen naar de Schrift en de bladzijden die nog volgen hen één en ander duidelijk zullen maken. Bovendien verwacht ik niet dat iemand alleen iets gelooft omdat ik het zeg. Ik zou graag willen dat allen zouden handelen als de Bereeërs waarvan Hand.17:11-12 zegt:

“En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren. Velen dan uit hen geloofden....”

1)-De apostel Paulus en de apostel Petrus predikten beiden het evangelie, het goede nieuws. Maar door nauwkeurig te onderzoeken hetgeen ze zeiden is het duidelijk dat hun boodschappen van elkander verschilden. Ze waren niet met elkaar in tegenspraak want zij spraken hun evangelie tot afzonderlijke toehoorders. In dit artikel zullen we die twee unieke boodschappen onderzoeken samen met de twee groepen toehoorders waartegen werd gesproken.

2)-Ons evangelie is dat Jezus Christus, de Zoon van God, Zijn leven ten offer gaf voor onze zonden, werd begraven en opgestaan is op de derde dag. (1Kor.15:1-4). Dit is hetgeen de apostel Paulus predikte. Er is vandaag de dag slechts één evangelie die we moeten verkondigen. Er zijn in het verleden echter ook andere evangelieën van kracht geweest (Gal.3:8; Matth.9:35 en 10:5-7) en er zullen in de toekomst nog andere zijn (Matth.24:14 en Op.14:6-7) nadat de kerk is opgenomen.

3)-Ofschoon de twaalf apostelen door de Heer Jezus Christus bij voorbaat duidelijk is verteld dat Hij zou sterven en weer opstaan uit de doden, wisten de apostelen dat niet (Matth.16:21-22; Lukas 18:33-34 en Joh.20:9). Het was voor hen, door God, verborgen. De dood en opstanding van Jezus Christus zijn onmisbare onderdelen van het evangelie van Paulus. Herinner u eveneens dat de discipelen een evangelie predikten tijdens de aardse bediening van Jezus Christus. Maar het was absoluut niet het evangelie dat Paulus verkondigde, want zij kenden het evangelie niet dat Paulus predikte.

4)-Voordat de Heer Jezus Christus aan Paulus had geopenbaard dat Zijn kruisiging een offer voor onze zonden was, wisten de andere apostelen daar niets van. In het boek Handelingen zegt Petrus niets over het offer, of over verzoening of over het bloed van Jezus Christus. Hij verbindt de dood van Christus nimmer met de vergeving van zonden. Ons evangelie, waardoor we gered worden, was een verborgenheid die door onze Heer Jezus Christus aan Paulus is geopenbaard. Het was bij niemand bekend, ook niet bij de twaalf apostelen en ook niet bij Satan zelf (1Kor.2:7-8).

5)-Paulus was de apostel van de heidenen (Hand.9:15 en Rom.11:13). Jezus Christus, en de apostelen vóór Paulus, predikten, met enige uitzonderingen, alleen tot het volk Israël (Matth.10:5-6; 15:24; Joh.12:20-24; Hand.2:5,36; 3:12 en 11:19).

6)-Nadat Jezus Christus was opgevaren naar de hemel predikte Petrus dat het volk Israël geloven moest dat Jezus Christus was, die Hij zei dat Hij was, de Messias. Ze moesten zich bekeren en met water gedoopt worden (Hand.2:38). Als ze dat allen deden dan zou Christus terugkeren om het Koninkrijk te vestigen zoals de Oud Testamentische profeten dat hadden voorgezegd (Hand.3:19-21).

7)-De twaalf apostelen waren onder de wet van Mozes en gingen ijverig voort om in hun gehele leven de wet te volgen. Maar Paulus leert de heidenen: “.....want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade” (Rom.6:14).

8)-Vanaf Abraham, door het gehele Oude Testament, en gedurende de aardse bediening van Christus en de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen, er waren enige uitzonderingen, maar voor het overgrote deel, handelde God alleen met het volk Israël. Alleen Israël is de focus in de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen. De bediening aan de Heidenen begon niet eerder dan meer dan twaalf jaar na de aardse bediening van Christus, en dus na de bekering van Saulus.

Het koninkrijksprogramma van het Oude Testament.

God beloofde het volk Israël een Land, een Koning en een Koninkrijk. Tenslotte zou het volk een volk worden van priesters om verlossing te verkondigen aan de Heiden volken. Het was in het Oude Testament geen verborgenheid dat Israël op een dag het Woord van God uit zou dragen aan alle volkeren. Maar het was geprofeteerd dat dit plaats zou vinden nadat de Messias was gekomen en Zijn Koninkrijk had opgericht met als centrum Jeruzalem. Dan zouden mensen uit Israël naar alle volken worden gezonden om de Heidenen naar de God van Israël te leiden in Jeruzalem. Maar geheel Israël heeft Hem niet ontvangen en moet Hem nog ontvangen, het is nog toekomst. Zodoende is de vervulling van dit oude programma uitgesteld. Het was een verborgenheid dat God het plan had om naar de Heidenen te gaan (door de apostel Paulus) als Israël het Koninkrijk zou verwerpen.

Nadat de bediening der genade Gods is geëindigd met de opname van de gemeente als lichaam van Christus, zal God het oude programma, met Israël, weer hervatten. Dit is een zeer korte samenvatting. Maar nu, omdat het zo heilzaam is om de Schriften te verstaan, gaan we terug naar het Oude Testament om het programma van het Koninkrijk te onderzoeken vanaf de tijd dat het begon.

Zo rond de 2000 jaar voor Christus, ongeveer 350 jaar na de zondvloed, koos God één man uit alle mensen van de wereld, uit wie Hij een speciaal volk wou maken. Die man was Abram, later zou God hem Abraham noemen. God gaf aan Abram de belofte dat hij een groot volk zou worden.

“En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!en in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden”
(Gen.12:2 en 3)

Vanuit dit vers zien we dat God alle volken in gedachten had. Maar Hij koos één man en zijn nakomelingen (één volk) om die te gebruiken om de rest van de mensen te bereiken. Toen dan Abram in het land Kanaän was:

“...verscheen de Heere aan Abram, en zeide: Aan uw zaad zal Ik dit land geven”
(Gen.12:7).

Verder bevestigde God Zijn verbond met de zoon van Abraham, Izak (Gen.17:19 en 26:3-4) en daarna met Izak zijn zoon Jakob wiens naam God veranderde in “**Israël**” (Gen.28:13-14). Dus het volk Israël zijn nakomelingen van Jacob.

Nadat het volk Israël vele jaren in slavernij in Egypte was geweest, riep God Mozes om het volk Israël uit Egypte te leiden en gaf hun een uitgebreid stelsel aan wetten die kollektief worden genoemd: “de wet van Mozes”, of eenvoudig “de wet”. Veertig jaar later gingen ze het land Kanaän binnen dat lang geleden beloofd was aan hun stamvader Abraham. In de loop der tijden zou God door verschillende profeten tot Israël spreken. Vele van de profetieën gingen over de toekomstige Koning die op een dag komen zou en over het Koninkrijk dat Hij dan zal oprichten. Eén zo’n belofte aangaande de Koning vinden we in Jesaja 9:5-6. Geschreven rond 750 jaar voor Christus, het zegt:

“Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst; Aan de grootheid van deze heerschappij en van de vrede zal geen einde zijn op de troon van David en in zijn koninkrijk, om dat te bevestigen, en dat te sterken met gericht en met gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid toe. De ijver van de Heere der heerscharen zal zulks doen”.

Dan in Zacharia 2:10-11:

“Juich en verblijd u, gij dochter Sions; want zie, Ik kom, en Ik zal in het midden van u wonen, spreekt de Heere. En vele heidenen zullen te dien dage de Heere toegevoegd worden, en zij zullen Mij tot een volk wezen...”.

Opgemerkt zij dat de vele volken ten dage van Zacharia, geschreven rond 520 voor Christus, niet waren verbonden met de Heer, maar eens zullen ze dat wel zijn, als de Heer komt om te wonen in Jeruzalem.

Deze Koning zal eveneens de Verlosser zijn die Israël zal verlossen van hun zonden.

“En er zal een Verlosser tot Sion komen, namelijk voor hen, die zich bekeren van de overtreiding in Jakob, spreekt de Heere”. (Jesaja 59:20).

“En Hij zal Israël verlossen van al zijn ongerechtigheden” (Psalm 130:8).

“Te dien dage zal er een Fontein geopend zijn voor het huis van David, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid” (Zach.13:1).

Maar wat zal de rol van Israël zijn in dat toekomstige koninkrijk? Zullen ze net zo zijn als de andere volken? In Exodes 19:5-6 heeft God hen gezegd:

“Nu dan, indien gij naarstig Mijn stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is van Mij; En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult”.

Israël zal dus niet gelijk zijn aan de andere volken. Ze zullen boven alle andere volken staan als een heilig volk. Heilig betekent dat ze apart zijn gezet voor God met een speciaal doel. Israël zal apart worden gezet voor Gods doel om priesters of “middelaars” te zijn voor de Heiden volken.

Hoofdstuk 8 van Zacharia voorziet ons van meer inzicht in de rol van de Jood wanneer de Koning, Jezus Christus, Zijn Koninkrijk opricht, we zullen veel van de verzen bekijken. Zacharia 8:3 zegt:

“Alzo zegt de Heere: Ik ben weergekeerd tot Sion, en Ik zal in het midden van Jeruzalem wonen; en Jeruzalem zal genoemd worden een stad der waarheid, en de berg van de Heere der heerscharen, een berg der heiligheid”.

Dit bevestigt dat dit hoofdstuk de tijd betreft nadat Jezus Christus naar de aarde is weergekeerd. Verdere bevestiging vinden we in de verzen 7-8:

“Alzo zegt de Heere der heerscharen: Ziet, Ik zal Mijn volk verlossen uit het land van de opgang, en uit het land van de ondergang der zon. En Ik zal hen hier heenbrengen, dat zij in het midden van Jeruzalem wonen zullen; en zij zullen Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.....”.

En dan in vers 13:

“En het zal geschieden, zoals gij, o huis van Juda! En gij, o huis Israëls, geweest zijt een vloek onder de heidenen, alzo zal Ik u behoeden, en gij zult een zegening wezen.....”.

Israël blijft veracht door de volken totdat de Heere Jezus Zijn koninkrijk heeft opgericht. Daarom weten we dat Zach.8:20-23 over het koninkrijk spreekt als daar wordt gezegd:

“Alzo zegt de Heere der heerscharen: Nog zal het geschieden, dat de volken, en de inwoners van vele steden komen zullen; En de inwoners van de ene stad zullen gaan tot de inwoners van de andere, zeggende: Laat ons vlijtig heengaan, om te smeken het aangezicht van de Heere, en om de Heere der heerscharen te zoeken; ik zal ook heengaan. Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om de Heere der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht van de Heere te smeken. Alzo zegt de Heere der heerscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is”.

Uit deze en andere gelijklopende passages was reeds bekend dat de bediening van de Joden uiteindelijk naar de Heidenen zou gaan. Maar het zal geheel verschillend zijn van de bediening in de hedendaagse kerk. Onze kerk van vandaag heeft geen geografische hoofdkwartieren behalve dan de hemel zelf, en we weten dat Jezus Christus nog niet is teruggekeerd. De kerk bestaat voor het merendeel uit Heidenen die allen op gelijke voet staan

samen met enige gelovige Joden. Maar het koninkrijk waarvan gesproken wordt in Exodus en Zacharia, zoals boven aangegeven, zal alleen zetelen in Jeruzalem, alwaar dan alle Joden zullen werken als heilige priesters om de Heidenen naar Jezus Christus te leiden Die dan reeds naar Jeruzalem is teruggekeerd en Zijn koninkrijk heeft opgericht.

In het koninkrijk zal Israël zelfs zijn eigen voedsel niet hoeven te verbouwen. De Heidenen zullen dat voor hen doen, omdat Israël dan hun priesters zijn. Jesaja 61:5-6 zegt:

“En uitlanders zullen staan, en uw kudden weiden; en vreemden zullen uw akkerlieden en wijngaardeniers zijn. Doch gij zult priesters des Heeren heten, men zal u dienaren van onze God noemen; gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u beroemen”.

Hieraan toevoegende zegt Micha 4:1-2:

“Maar in het laatste der dagen zal het geschieden, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen; en hij zal verheven zijn boven de heuvels, en de volken zullen tot hem toevloeien. En vele heidenen zullen heengaan, en zeggen: Komt en laat ons opgaan tot de berg des Heeren, en tot het huis van de God Jakobs,.....”.

De echo van deze profetie vinden we in Jesaja 2:2:

“En het zal geschieden in het laatste der dagen, dat de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op de top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvels, en tot hem zullen alle heidenen toevloeien”.

Aldus verwachten de Joden hun Messias om Zijn groot koninkrijk op te richten. Dan zal Hij Israël als een heilig volk van priesters uitzenden naar de heidenen. Wat de Joden niet wisten was dat niet het gehele volk Israël de Messias zou aannemen. Daardoor vertraagde God de vervulling van de profetieën en ging, met een ander programma, naar de heidenen. Wanneer dit huidige programma, voor de kerk, wordt afgesloten door de opname, zal God de overblijvende Oud Testamentische profetieën, zoals ze in Zijn Woord staan opgetekend, vervullen.

De aardse bediening van Jezus Christus

Als we vooruit zien van het Oude Testament naar de tijd van Christus Zijn aardse bediening, zien we dat Jezus Christus, Johannes de Doper, en de twaalf apostelen het evangelie van het koninkrijk predikten aan Israël. Dit was niet het evangelie der genade dat later door de apostel Paulus zou worden gepredikt aan de kerken die in hoofdzaak bestonden uit Heidenen (niet-Joden). Paulus predikte dat Jezus Christus stierf voor onze zonden en opgestaan is uit de dood, maar gedurende de aardse bediening van Christus, predikte niemand die boodschap. Het was zelfs nog niet geopenbaard.

Johannes de Doper predikte het evangelie van het koninkrijk, dat was:

“.....Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen” (Matth.3:2).

Markus 1:4 zegt:

“Johannes was dopende in de woestijn, en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden”.

Dit laat ons zien dat vóór het kruis, het volk Israël vergeving van zonden kon ontvangen zonder dat ze wisten dat de Messias ter dood zou worden gebracht of uit de doden opgewekt zou worden. Johannes de Doper predikte en doopte met water om het volk Israël voor te bereiden op de komst van de Messias.

“.....opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom ben ik gekomen, dopende met het water” (Joh.1:31).

Markus 1:14-15:

“En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galiléa, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, En zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en gelooft het Evangelie”.

Het evangelie van het koninkrijk dat Jezus predikte was dezelfde boodschap die Johannes de Doper predikte:

“Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen” (Matth.4:17).

Matth.9:35 zegt:

“En Jezus ging al de steden en vlekken rond, lerende in hun synagogen (de Joden hun plaats van aanbedding), en predikende het Evangelie van het Koninkrijk, en genezende alle ziekte en alle kwaal onder het volk”.

Het was nog niet geopenbaard dat Jezus Christus zou sterven en weer opstaan, en al helemaal niet dat Hij Zichzelf ten offer zou geven voor onze zonden. Dat was dus geen onderdeel van het evangelie dat de twaalven, Johannes de Doper, en Jezus Christus predikten. Ze verkondigden nog steeds het evangelie van het koninkrijk.

Jezus Christus zond, in Matth.10:5-7, de twaalven om alleen tot Israël te prediken:

“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad van de Samaritanen. Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”.

De discipelen werd duidelijk verteld dat ze alleen naar het volk Israël moesten gaan, en ze predikten niets aangaande de dood, begrafenis, en opstanding.

In Matth.15:21-28, werd Jezus Christus benaderd door een Kanaänitische vrouw, een Heiden, wiens dochter door de duivel gekweld werd. Toen ze naar hem vroeg gaf Christus geen antwoord, en de discipelen wilden haar wegzenden. Christus zegt dan in vers 24:

“....Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Sommigen zullen denken dat dit vers betekent dat Jezus Christus zijn discipelen berispte, en suggereren dat Hij naar het gehele mensdom was gezonden. Hij is echter, zoals uit de tekst blijkt, alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls. Dat verklaart ook Zijn betrekking tot de Joden als kinderen, en tot de Heidenen als honden.

“Doch Hij antwoordde en zeide: het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en de hondjes voor te werpen. En zij zeide: Ja, Heere! Doch de hondjes eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren” (Matth.15:26-27).

Toen ze zich had vernederd tot het nivo van een hond voldeed Hij tenslotte aan haar verzoek, maar Hij had gezegd waarvoor Hij was gekomen.

Er zijn veel christenen die “denken” dat Jezus Christus mens is geworden en naar de aarde is gekomen om te spreken tegen de hele mensheid, en niet alleen tot Israël. We moeten echter niet hetgeen we “denken” plaatsen boven hetgeen Jezus Christus duidelijk zei:

“....Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”.

Bovendien is dat, zoals we hebben gezien, in overeenstemming met de Oud Testamentische profetieën. Zowel hier, als ook in alle andere gevallen, moeten we God op Zijn Woord nemen. Als we nu verder gaan zullen we naar andere, aanverwante, passages kijken.

In Joh.11:27, zegt Marta:

“....Ja, Heere; ik heb geloofd, dat gij zijt de Christus, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou”.

Dit is alles wat een Jood, die toen leefde, moest geloven om behouden te worden.

Kort voor de kruisiging van Christus kwamen er enige Grieken (Heidenen) en vroegen om Hem te mogen zien. Johannes 12:20-22 zegt hiervan:

“En er waren sommige Grieken uit hen, die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden; Dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaïda in Galiléa was, en baden hem, zeggende: Heer, wij wilden Jezus wel zien. Filippus kwam en zeide het Andréas; en Andréas en Filippus weer zeiden het Jezus”.

Merk de onwilligheid op van Filippus om het verzoek van de Heidenen over te brengen aan Christus. Zich de vele eerdere incidenten met de Heidenen herinnerende, ging hij eerst naar Andréas om met hem naar Jezus te gaan. Maar Christus weigerde het verzoek van de Heidenen om Hem te zien, zeggende:

“....De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft het alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort” (Joh.12:23-24).

Het is belangrijk om zich te realiseren dat gedurende de aardse bediening van Christus de apostelen niet wisten dat Jezus Christus zou sterven en weer opstaan uit de doden. In Matth.16:15, vraagt Jezus Christus Zijn discipelen:

“.....Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?”.

Petrus antwoord in vers 16:

“.....Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God”.

Christus antwoord in vers 17:

“....Zalig zijt gij, Simon, Bar-Jona! Want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is”.

Petrus had er ook nu nog geen weet van dat Jezus Christus gekruisigd en opgewekt zou worden. Hij geloofde alleen dat Jezus de Messias was. Dat is duidelijk wanneer, enige momenten later, Petrus Jezus Christus berispt omdat Hij zegt:

“....en gedood worden, en ten derde dage opgewekt worden” (Matth.16:21).

In vers 22:

“.....Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees u genadig! Dit zal U geenszins geschieden”.

In Lukas 18:33, waar Jezus Christus naar Zichzelf verwijst als de Zoon des mensen, zegt:

“En Hem gezeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derde dage zal Hij weer opstaan”.

Maar ondanks het feit dat Hij zeer duidelijk was:

“...zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, wat gezegd werd” (Lukas 18:34).

Toen Jezus Christus was opgestaan was er geen der discipelen aanwezig om dat te zien. Waarom waren ze niet allen aanwezig bij de tombe om Zijn glorieuze opstanding te zien gebeuren? Zelfs ofschoon Christus hen had verteld dat Hij op de derde dag zou opstaan, ze begrepen het niet. Alleen Petrus en Johannes gingen naar de tombe toen Maria Magdalena hen had verteld dat iemand het lichaam van Jezus Christus had gestolen.

“Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan” (Joh.20:9).

De periode in het begin van “Handelingen”.

Laten we nu naar het boek Handelingen gaan. In Hand.1:6 vragen de discipelen aan Jezus Christus:

“..... Heere, zult gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk weer oprichten?”

Om iets “weer op te richten” moet dat voorheen hebben bestaan. Het wordt verder benadrukt door het woord “weer”. Ze verwachten blijkbaar dat Jezus Christus een aards koninkrijk zou oprichten dat er eerder ook geweest was, gelijk aan dat van David en Salomon, maar dan groter. Merk op dat Jezus Christus hen niet korrigeerde door te zeggen: “Jullie hebben het helemaal verkeerd. Het gaat alleen een geestelijk koninkrijk worden”. Christus zei:

“....Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden.....” (Hand.1:7).

Daarbij wisten de apostelen dat ze machtige posities zouden krijgen in dat koninkrijk en daar keken ze zeer naar uit. In Matth.19:27-28, vraagt Petrus aan Jezus:

“...Zie, wij hebben alles verlaten, en zijn U gevolgd, wat zal ons dan worden? En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon van Zijn heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”.

Dit wordt ook genoemd in Lukas 22:29-30. Jezus Christus vertelde hen:

“En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijk Mijn Vader Mij dat verordineerd heeft; Opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk, en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”.

In Hand.1:8 vertelt Christus de discipelen dat ze zullen zijn:

“...gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde”.

De discipelen wisten niets van de huidige kerk der Heidenen zoals wij dat nu weten. Maar wat ze wel wisten waren passages als Exodes 19:5-6 en Zacharia hoofdstuk 8 welke we eerder reeds besproken hebben, die ons de priesterlijke rol van de Jood laat zien als Christus terugkomt.

“Alzo zegt de Heere der heerscharen: Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is” (Zach.8:23).

Toen de Heilige Geest voor het eerst was gegeven op de dag van Pinksteren, waren al degenen die gered waren Joden.

“En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke van hen, die onder de hemel zijn” (Hand.2:5).

Er staat niet: “heidenen uit alle volken” maar: “Joden van alle volke”. Bedenk dat er vele Joden in andere landen leefden en daar reeds eeuwen hadden gewoond, en aldus konden ze de talen van die volken, waar ze vandaan kwamen, vloeiend spreken.

Men heeft geschat dat het aantal van de kinderen Israëls meer dan twee miljoen heeft bedragen toen ze uit Egypte kwamen, ongeveer 1500 voor Christus, bestaande uit mannen,

vrouwen en kinderen. Maar rond 712 voor Christus, namen de Assyriërs tien van de twaalf stammen gevangen en brachten hen tot slavernij. Ongeveer 100 jaar later, deed Babylon hetzelfde met de twee overgebleven stammen. In 635 voor Christus werd het hun toegestaan om Babylon te verlaten, maar volgens Ezra 2:64, gingen er slechts 42360 terug naar het land van Israël. En aldus kwamen er op de belangrijkste Joodse feestdagen vele Joden naar Jeruzalem uit andere volken.

Het was op de dag van Pinksteren dat de Heilige Geest werd uitgestort en de discipelen begonnen in tongen tot het volk te spreken in de inheemse talen van de landen waaruit ze waren gekomen. In Hand.2:16-21 zei Petrus tot de mensen:

“...dit is het, wat gesproken is door de profeet Joël; En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen. En ook op Mijn dienstknechten, en op Mijn dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten, en zij zullen profeteren. En Ik zal wonderen geven in de hemel boven, en tekenen op de aarde beneden, bloed en vuur, en rookdamp. De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de grote en doorluchtige dag des Heeren komt. En het zal zijn, dat een ieder, die de Naam des Heeren zal aanroepen, zalig zal worden”.

Petrus verwachtte ten volle dat de grote verdrukking zou beginnen kort nadat hij het beeld van Gods toorn uit Joël 2:28-32 had omschreven. Hij voorzag niet dat de Heidenen nog eerst bezocht zouden worden en al helemaal niet dat de profetie aangaande Israël meer dan 1900 + jaar onderbroken zou worden. Israël moest gereed zijn voor de aanstaande toorn van God die over de hele wereld komen zou. Was Petrus dan verward? Niets daarvan, de dreiging was ongeveinst en direkt uit de geschriften van het Oude Testament. Als geheel Israël zich had bekeerd zou de grote verdrukking direkt zijn gekomen gevolgd door de terugkomst van Jezus Christus om Zijn glorieus koninkrijk op te richten. Maar geheel Israël geloofde niet, en de vervulling werd uitgesteld. Dit uitstel zullen we, later, verder behandelen in dit artikel.

Meer bewijs dat Petrus alleen tot Israël sprak is te zien aan de manier waarop hij hen adresseerde. In Hand.2:22 zegt hij:

“Gij Israëlitische mannen.....”.

Enige verzen later noemt Petrus ze opnieuw ***“Israël”***.

“Zo wete dan zeker het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Heere en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die gij gekruisigd hebt” (Hand.2:36).

Nergens wordt hier over Heidenen gesproken. Stel u zich eens voor hoe deze Joden zich gevoeld moeten hebben, eerst gewaarschuwd zijnde voor de komende dag van Gods toorn en dan beschuldigd te worden van de moord op de Messias. We gaan verder met Hand.2:37-39:

“En toen zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen, mannen broeders? En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zovelen als er de Heere, onze God, toe roepen zal”.

Het evangelie dat Petrus verkondigde was: “**Jezus is de Messias**” en het koninkrijk kan nog komen mits Israël zich bekeert en zich laat dopen.

Als Petrus verwijst naar: “.....en allen die daar verre zijn”, in Hand.2:39, bedoelde hij dan inclusief de Heidenen? Handelingen hoofdstuk 10 verschaft inzicht hierin. Vele jaren nadat Petrus deze woorden van Hand.2 had gesproken gebod God Petrus om naar het huis van Cornelius te gaan om voor de eerste keer tot de Heidenen te preken. In Hand.10:36 zegt Petrus:

“Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft tot de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus.....”.

Dit laat ons opnieuw zien dat de aardse bediening van Christus alleen aan Israël was. Enige verzen later, in de Hand.10: 44-45:

“Toen Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zoveel als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave van de Heilige Geest ook op de heidenen uitgestort werd”.

Deze verbazing bevestigt dat Petrus alleen het volk Israël in gedachten had in Hand.2:39. Later in dit artikel zullen we meer in detail zien naar de periode van Handelingen 10.

In hoofdstuk 3 van Handelingen geeft Petrus een andere merkwaardige preek. Het gebeurt bij de tempel in Jeruzalem, waar Petrus en Johannes, goede Joden als zij waren, heengingen om te bidden.

“Petrus nu en Johannes gingen tezamen op naar de tempel, omtrent de ure des gebeds, zijnde de negende ure”. (Hand.3:1).

In de verzen die volgen geneest God, door Petrus, een man die vanaf zijn geboorte verlamd was geweest. Wanneer ze allen in de voorhof van Salomo staan begint Petrus, in Hand.3:12, tot de mensen te spreken. Petrus adresseert hen als: “.....**Gij Israëlitische mannen.....**”. Vervolgende in vers 13:

“De God van Abraham, en Izak, en Jakob, de God onzer vaders, heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, Die gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend, voor het aangezicht van Pilatus, toen hij oordeelde, dat men Hem zou loslaten”.

Merk op hoe duidelijk Petrus het maakt dat hij alleen tegen Israël spreekt door te verwijzen naar “onzer vaders”, “Abraham, Izak, en Jakob”. Merk tevens op dat Petrus hen er opnieuw van beschuldigd dat ze Christus hebben gekruisigd, toen Petrus zei dat ze Hem hadden overgeleverd aan Pilatus, terwijl die Hem wou laten gaan. Petrus vervolgt in Hand.3: 4-15:

“Maar gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden; En de Vorst des levens hebt gij gedood, Die God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn”.

Zegt Petrus hier nu dat Christus Zijn leven gaf voor onze zonden? Nee! Hij verwijt hen dat ze de Zoon van God omgebracht hebben. Ofschoon Petrus de dood en opstanding van Christus

noemde, schreef hij daar geen verlossing aan toe. In de boodschap van Petrus was de opstanding een groot teken dat Jezus Christus degene was die Hij ook beweerde te zijn, namelijk de Messias.

In Zijn aardse bediening heeft Jezus Christus dat ook geprofeteerd. Matth.12:38-41 zegt:

“Toen antwoordden sommigen der Schriftgeleerden en Farizeeën, zeggende: Meester! Wij willen van u wel een teken zien. Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Het boos en overspelig geslacht verzoekt een teken; en hun zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jona, de profeet. Want gelijk Jona drie dagen en drie nachten was in de buik van de walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde. De mannen van Ninevé zullen opstaan in het oordeel met dit geslacht, en zullen het veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona; en ziet, meer dan Jona is hier!”

Als Petrus verder gaat in Hand.3:16 spreekt hij van de genezing van de kreuple man die nu weer wandelde.

“En door het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam deze gesterkt, die gij ziet en kent”.

Geloof in Zijn Naam betekent hier het geloof dat Jezus Christus degene was die Hij zei te zijn, namelijk de Messias. De twaalf apostelen noemden, in het gehele boek Handelingen, nimmer het bloed van Jezus Christus, of Zijn offerande, of verzoening, ook spraken ze niet ze van de dood van Jezus Christus als een betaling voor de zonden. Omdat dat geen deel uitmaakte van het evangelie van het koninkrijk dat zij predikten.

Verwijzende naar het feit dat Israël zijn Messias heeft gekruisigd zegt Petrus in Hand.3:17:

“En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, zoals ook uw oversten”.

Sommigen kunnen het emotionele argument aanvoeren dat God het heeft gehad met Israël zodra ze Christus hadden gekruisigd. Echter was het aanbod van het koninkrijk nog steeds van kracht, zoals Petrus dat uitlegt in de volgende verzen.

In Hand.3:19-21 zegt Petrus:

“Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkwikking zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is; Die de hemel moet ontvangen tot de tijden de wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw”.

Het Griekse woord voor *wederoprichting* in vers 21 heeft dezelfde wortel als het woord *oprichten* in Hand.1:6. Petrus vertelde Israël dat, indien ze zich zouden bekeren, Jezus Christus terug zou komen (tweede komst) om Zijn koninkrijk op te richten!

Nu gaan we naar Hand.3:25-26:

“Gij zijt kinderen van de profeten, en van het verbond, dat God met onze vadersen opgericht

heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zaad zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Hem eerst tot u gezonden, dat Hij u zegenen zou, daarin dat Hij een ieder van u afkere van uw boosheden”.

Petrus adresseert zijn luisteraars als “de kinderen van de profeten” en “van het verbond” en verwijst opnieuw naar “onze vaders”, om duidelijk te maken dat hij spreekt tegen zijn broeders, Israël, en niet tegen de Heidenen. Maar hoeveel mensen van het volk Israël moesten zich bekeren en geloven om de wederoprichting van het koninkrijk te verkrijgen? Volgens vers 26: “een ieder van u”. We weten dat ze zich niet allen bekeerden en geloofden. Dus werd de oprichting van het koninkrijk uitgesteld. Maar de profetieën van onze God zullen geschieden, en daarom weten we dat op enige dag het aardse koninkrijk zal worden opgericht.

Israël vermoorde de Messias, Jezus Christus, herkend door wonderen en tekenen. Maar God wekte Hem op uit de doden. Het aanbod van het koninkrijk was in het begin van de Handelingen periode nog steeds geldig. En zo zal het in de toekomst opnieuw zijn. Na een 7 jaar durende periode van verdrukking (de 70-ste week van Daniël) zal de Messias komen en het koninkrijk oprichten als iedere Israëliet zich tot God bekeert. En Rom.11:25-26 vertelt ons dat dat op een bepaalde dag zal gebeuren.

In Hand.5:29-29, toen de apostelen voor de raad werden geroepen, zei de hogepriester:

“Hebben wij u niet ernstig aangezegd, dat gij in deze Naam niet zoudt leren? En ziet, gij hebt met deze uw leer Jeruzalem vervuld, en gij wilt het bloed van deze Mens over ons brengen. Maar Petrus en de apostelen antwoordden, en zeiden: Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan de mensen”.

Er wordt hier niets genoemd over het sterven van Christus voor onze zonden, want in Hand.5:30-31 lezen we dat Petrus de Joden opnieuw beschuldigd van de moord:

“De God onzer vaders heeft Jezus opgewekt, Die gij omgebracht hebt, hangende Hem aan het hout. Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden”.

Als we verder gaan naar Hand.6:1, herinner u dan alle gelovigen tot nog toe Israëlieten zijn.

“En in dezelfde dagen, toen de discipelen vermenigvuldigden, ontstond een murmuring der Grieksen tegen de Hebréeën, omdat hun weduwen in de dagelijkse bediening verzuimd werden”.

Het is een gemeenschappelijk misverstand dat hier met “Grieksen” de Heidenen worden bedoeld, maar dat is hier niet het geval. Het Griekse woord dat hier gebruikt wordt is “Hellenistes” hetgeen verwijst naar Griekse Joden. Deze Joden waren waarschijnlijk buiten het land Israël geboren en hadden deels deelgenomen aan de Griekse cultuur. Ze waren geen Heidenen, ofschoon er door de andere Joden op hen werd neergekeken omdat ze minder Joods bleken te zijn.

In Handelingen hoofdstuk 7 hebben we de toespraak van Stefanus voor de raad. Stefanus was één van de zeven die in Handelingen 6 door de apostelen gekozen werden. In Hand.7:51-52, zien we Stefanus de beschuldiging van de moord naar voren brengen:

“Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij weerstaat altijd de Heilige Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij. Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood hen, die tevoren verkondigd hebben de komst van de Rechtvaardige, van Wie gij nu verraders en moordenaars geworden zijt”.

De Joden werden zo woedend dat ze Stefanus stenigden tot de dood.

Hand.8:1 zegt dan:

“En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood. En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de gemeente die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judéa en Samaria, behalve de apostelen”.

Let er op dat de apostelen, zelfs onder de intense vervolging, Jeruzalem niet verlieten. Hadden ze Matth.28:19 dan misverstaan waarnaar velen verwijzen als de grote opdracht?

“Gaaf dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes.....”.

Natuurlijk hadden ze het niet misverstaan, de profetieën in het Oude Testament hadden geopenbaard dat de Messias eerst terug moest komen voordat Israël naar alle volken kon gaan.

In Hand. hoofdstuk 8 getuigt Filippus (die één van de zeven was uit hoofdstuk 6 en dus niet moet worden verward met de apostel Filippus) voor de Samaritanen. De Samaritanen waren geen Heidenen, maar Israëlieten uit gemende, Joods/Heidense, huwelijken. Ze waren getrouwd met Heidenen gedurende de eerdere gevangenschappen en waren dus van gemengd bloed. Ze werden verafschuwd door de Joden.

“Toen nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes” (Hand.8:14).

Waar waren de apostelen? Nog steeds in Jeruzalem! In vers 25 gaan ze terug naar Jeruzalem. Is dit de manier waarop het evangelie wordt verspreid over de wereld? Natuurlijk niet. Waar zouden ze dan aan gedacht hebben? Herinner u hoe Christus hen had verteld dat, wanneer Hij teruggekeerd zou zijn, zij zouden zitten op twaalf tronen om de twaalf stammen van Israël te oordelen (Matth.19:28 en Lukas 22:29-30). Denk maar niet dat ze deze belofte vergeten waren.

Maar sinds Israël zijn Koning verworpen heeft, de opgevaren Heere Jezus Christus, moeten ze nu wachten tot God een volk uit de Heidenen heeft genomen:

“.....een volk voor Zijn Naam.....” (Hand.15:14).

Als dat volk kompeet is dan zal het koninkrijksprogramma worden hervat. Wij, als christenen uit de Heidenen, vinden dat niet moeilijk om te begrijpen, maar de apostelen (voor Paulus) hadden geen begrip van de huidige kerk met zijn bediening in hoofdzaak door Heidenen en tot Heidenen. Zij bedienden alleen Israël en bleven in Jeruzalem, niet omdat ze hun missie niet begrepen, maar omdat ze hem juist wel begrepen. Als we ons dat goed realiseren dan begrijpen we het gedrag van de apostelen veel beter.

Later in dit hoofdstuk ging Filippus uit om de Ethiopische kamerling te ontmoeten:

“die gekomen was om te aanbidden te Jeruzalem”. (Hand.8:27).

Ik geloof niet dat dit een Heiden was die duizenden kilometers reisde om te aanbidden in de Joodse tempel te Jeruzalem. Bovendien, toen Filippus hem benaderde, hoorde hij de kamerling Jesaja lezen. Zijn positie om in dienst te zijn van al de schatten van Koningin Candacé is een aannemelijke rol voor een Jood, evenals Jozef dat was voor Farao en Daniël voor Nebukadnézar. Daarom geloof ik dat deze man een Ethiopische Jood was, evenals de duizenden van hen die heden naar Israël zijn teruggekeerd en daar vandaag de dag wonen. Dit hoeft geen verrassing te zijn. Denk aan het Pinksterfeest te Jeruzalem in Hand.2:5 waar aanwezig waren:

“.....te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van alle volke van hen, die onder de hemel zijn”. (Hand.2:5).

Toen onze Heere Jezus Christus Saul bekeerde op de weg naar Damascus zei Jezus Christus tot Ananias:

“...deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijn Naam te dragen voor de heidenen, en de koningen, en de kinderen Israëls”. (Hand.9:15).

Later in dit artikel zullen we, in vele passages, aangeven dat God Paulus aangesteld heeft als de apostel der Heidenen. Maar zelfs Paulus ging in het begin van zijn bediening alleen naar de Joden.

“En hij predikte terstond Christus in de synagogen.....” (Hand.9:20).

Een synagoge is geen plaats waar iemand Heidenen zoekt zoals het vers 22 ook laat zien:

“Doch Saulus werd meer en meer bekrachtigd, en overtuigde de Joden, die te Damascus woonden, bewijzende, dat Deze de Christus is” (Hand.9:22).

Later poogde Paulus in contact te komen met de apostelen die nog steeds in Jeruzalem waren (Hand.9:26). Ze zijn niet naar alle volken uitgegaan om te prediken zoals traditioneel wordt verondersteld. Ze dienden nog steeds Israël en waren wachtende op de terugkeer van Jezus Christus om Zijn koninkrijk op te richten te Jeruzalem.

In hoofdstuk 10 van Handelingen zag Petrus een visioen van God waarin hem werd gezegd om één van een groep onreine dieren te doden en te eten. Maar Petrus protesteerde en zei:

“...Geenzins Heere! Want ik heb nooit gegeten iets, dat onheilig of onrein was” (Hand.10:14).

Petrus gedroeg zich zoals iedere goede Jood dat in die tijd zou doen, zich houden aan de wet van Mozes. De vroegste gelovigen in Christus hielden niet op Jood te zijn. Ze veranderden hun religie niet. Ze waren even Joods als een Jood maar kon zijn. Bijvoorbeeld in Hand.3:1:

“Petrus nu en Johannes gingen tezamen op naar de tempel, omtrent de ure des gebeds,

zijnde de negende ure”.

Dit betekent zeer zeker niet dat Petrus, in het begin van het boek Handelingen, iets verkeerd deed. Integendeel, hij was vol van de Heilige Geest en deed wat hij verondersteld werd te doen volgens de letter, door het evangelie van het koninkrijk te verkondigen aan Israël. Maar God gebruikte in Handelingen 10 dat visioen om Petrus er van te overtuigen naar het huis van Cornelius, een Heiden, te gaan.

Dit was niet iets waartoe Petrus op eigen houtje toe geneigd was te doen. Het is voor ons vandaag de dag moeilijk de minachting te begrijpen die de Joden van vroegere tijden hadden voor de Heidenen. Er werd, door de Joden, naar de Heidenen verwezen als zijnde “honden”, zelfs Jezus Christus Zelf verwees zo naar de Heidenen in Matth.15:26.

Vaak wordt de geschiedenis van Jona uitgelegd alsof Jona bang was om naar de Heidenstad Ninevé te gaan. Maar wat zegt de Schrift? Laat ons kijken naar Jona 3:10 en dan verder naar Jona 4:2:

***“En God zag hun werken, dat zij (de inwoners van Ninevé in Assyrië) zich bekeerden van hun boze weg; en het berouwde God over het kwaad, dat Hij gesproken had hun te zullen doen (hun stad vernietigen), en Hij deed het niet.
En hij bad tot de Heere, en zeide: Och Heere! Was dit mijn woord niet, toen ik nog in mijn land was? Daarom voorkwam ik het, vluchtende naar Tarsis; want ik wist, dat Gij een genadig en barmhartig God zijt, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en berouw hebbende over het kwaad”.***

Jona vluchte niet omdat hij bang was voor de Assyriërs. Hij vluchte om te voorkomen dat deze heidenen, die dodelijke vijanden van Israël waren, door God behouden zouden worden. In ongeveer 712 voor Christus, overwonnen de nakomelingen van deze Assyriërs de noordelijke stammen van Israël en voerden hen als krijgsgevangenen weg.

Later in dit artikel gaan we meer in detail in op de bediening van Paulus. Maar laat ons ongeveer 20 jaar vooruitzien naar een passage in Hand.22:21-23 die ons verder helpt om de onwilligheid van Petrus te illustreren om naar het huis van een Heiden te gaan. In ongeveer 58 jaar na Christus werden de Joden intens kwaad op Paulus toen die hun vertelde dat Jezus Christus had gezegd:

“...Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden. Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: weg van de aarde met zulk één, want het is niet behoorlijk, dat hij leeft. En toen zij riepen, en de klederen van zich smeten, en stof in de lucht wierpen.....”.

Wat een reactie! Door gewoon te noemen dat hun God iets te doen zou hebben met de Heidenen zette hun aan om voor de executie van Paulus te schreeuwen, hun klederen van zich wierpen en stof in de lucht gooiden!

Hieraan kunt u zien waarom Petrus zo twijfelde om naar een Heiden te gaan en waarom, toen hij daar aankwam, Petrus aan Cornelius zei:

“.....Gij weet, hoe het een Joodse man ongeoorloofd is, zich te voegen of te gaan tot een vreemde; doch God heeft mij getoond, dat ik geen mens zou onheilig of onrein noemen” (Hand.10:28).

Dit is opnieuw een bewijs dat Petrus een Jood was die zich aan de wet hield.

Toen begon Petrus, in Hand.10:36-46, te prediken;

“Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft tot de kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; Deze is een Heere van allen;.....Die het land doorgedaan is, goeddoende en genezende.....Die zij gedood hebben, Hem hangende aan een hout. Deze heeft God opgewekt en ten derden dage, en gegeven, dat Hij openbaar zou worden;.....En heeft ons geboden het volk te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die door God verordineerd is tot een Rechter van levenden en doden.....dat een ieder, die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam. Toen Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zoveel als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave van de Heilige Geest ook op de heidenen uitgestort werd. Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken”.

Alle aanwezige Joden waren geschokt omdat zoiets nog nimmer aan de Heidenen was geschied, niet met Pinksteren en ook niet op andere tijden. Dus waar gaat Petrus heen in Hand.11:2? Niet naar de Heidenen in Europa, niet naar de Heidenen in Afrika, niet naar de Heidenen in het Verre Oosten, maar terug naar de Joden te Jeruzalem.

Merk ook op wat Petrus noemt in Hand.10:38, dat Jezus Christus zegt:

“....goeddoende en genezende.....”.

Dit is in contrast met Paulus, die zelden gewag maakt van de aardse bediening van Christus. Voor een onderzoek hoe de bediening van Paulus eerder gericht was op onze opgestane Heer dan op Zijn aardse bediening, zie: “Grondbegindelen van het Evangelie en onze opgevaren Heer”, verderop in dit artikel.

Maar zie wat er gebeurt als Petrus weer terug is in Jeruzalem. Hand.11:2-4 zegt:

“....toen Petrus opgegaan was naar Jeruzalem, twistten tegen hem degenen, die uit de besnijdenis waren. Zeggende, Gij zijt ingegaan tot mannen, die de voorhuid hebben, en hebt met hen gegeten. Maar Petrus, beginnende, verhaalde het hun vervolgens.....”.

De Joodse gelovigen waren boos op Petrus voor zijn onwettig gedrag en hij had zo het één en ander uit te leggen, hetgeen hij in Hand.11 doet.

Nadat Petrus hen verslag heeft uitgebracht zegt Hand.11:19:

“Zij nu, die verstrooid waren door de verdrukking, die over Stéfanus geschied was, gingen het land door tot Fenicië toe, en Cyprus, en Antiochië, tot niemand het Woord sprekende, dan alleen tot de Joden”.

Het zou voor ons gemakkelijk zijn om Petrus zijn bezoek aan het huis van Cornelius te zien als een startpunt om de Heiden het evangelie te brengen, maar het gebeurde niet. De discipelen gingen voort om alleen de Joden te bedienen.

We gaan verder met Hand.11:20:

“En er waren enige Cyprische en Cyreneïsche mannen uit hen, die te Antiochië (in Syrië) gekomen zijnde spraken tot de Grieksen (Hellenistische Joden) verkondigende de Heere Jezus”.

Hier zien we het woord “Grieksen”, die we al eerder zagen in Hand.6:1, opnieuw. Evenals we voorheen zagen is het gebruikte Griekse woord hier “Hellenistisch”, hetgeen verwijst naar Hellenistische Joden. Dat waren geen Heidenen. Bovendien zegt het voorafgaande vers dat ze naar Antiochië gingen en “alleen het Woord sprekende tot de Joden”. Deze Hellenistische Joden waren waarschijnlijk buiten het land Israël geboren, spraken de Griekse taal, en hadden gedeeltelijk de Griekse cultuur overgenomen. Veel moderne vertalingen vertalen dit woord met “Grieken”. Sommigen zeggen dat er manuscripten zijn die het woord Hellenes (hetgeen “Griek” betekent) hier gebruiken, maar alle drie de Griekse teksten die ik gecontroleerd heb gebruikten het woord “Hellenistisch” (Hellenistische Joden) in Hand.11:20. Dit is ook het meest waarschijnlijke en dat niet alleen in hoofdstuk 11, maar speciaal in het licht van de gebeurtenissen in Hand. 14 en 15, die we op de volgende bladzijden zullen bespreken. Houdt dat dus in gedachten als we verder gaan.

Toen de vergadering te Jeruzalem dat hoorde was er, zoals dat wel het geval was in Hand.10:45 met de Heidenen, geen ontzetting.

“En het gerucht van hen kwam tot de oren der gemeente, die te Jeruzalem was; en zij zonden Bárnabas uit, dat hij het land doorging tot Antiochië toe” (Hand.11:22).

Bárnabas werd niet gestuurd om de Joden terecht te roepen of ze te vertellen dat ze zich niet moesten vermengen met de Heidenen of er op te letten dat de Heidenen de wet onderhielden, niets van dat alles. Hand.11:23 zegt:

“Deze, daar gekomen zijnde, en de genade Gods ziende, werd verblijd, en vermaande hen allen, dat zij met een voornemen des harten bij de Heere zouden blijven”.

Ik noem deze punten om te laten zien dat er niets in deze verzen is te vinden dat er sprake zou zijn van Heidenen in de kerk te Antiochië op dat moment.

Later vergaderden Barnabas en Paulus gedurende één jaar met de kerk te Antiochië:

“...en dat de discipelen voor het eerst te Antiochië Christenen genaamd werden” (Hand.11:26).

De dood van Herodes Agrippa 1 in Hand.12:23 is gedateerd 44 na Christus. We weten dat Herodes stierf terwijl Paulus en Barnabas te Jeruzalem waren, omdat we hen zien arriveren in Hand.11:30 en terug gaan naar Antiochië in Hand.12:25. Er zijn 12 jaar verlopen sinds de hemelvaart van Christus, en de bediening van de Heidenen moest nog beginnen.

Begin van de bediening van Paulus.

Van de groep christenen te Antiochië:

“.....zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beiden Bárnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb” (Hand.13:2).

Op dit punt aangekomen begint de eerste zendingsreis van Paulus.

Op hun reis arriveerden Paulus Bárnabas bij de synagoge in Antiochië in Pisidië. Dit Antiochië bevond zich in het centrum van Turkije, niet te verwarren met het Antiochië van Hand.11:26 hetgeen in het westen van Syrië lag. Paulus begint zijn toespraak met:

“...Gij Israëlitische mannen, en gij die God vreest, hoort toe” (Hand.13:16).

Maar op de volgende Sabbat wenden Paulus en Bárnabas zich tot de Heidenen. Hand.13:46-48 zegt:

“Maar Paulus en Bárnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch aangezien gij het verstoot, en uzelf het eeuwige leven niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen. Want alzo heeft ons de Heere geboden, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde. Toen nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich, en prezen het Woord des Heeren; en er geloofden zovelen, als er verordineerd waren tot het eeuwige leven”.

Dit is, in Hand.13, het begin van de bediening van Paulus aan de Heidenen, meer dan 12 jaren na de hemelvaart van Christus.

In Hand.14:25-27 zien we Paulus en Bárnabas terugkeren naar Antiochië, waardoor de eerste zendingsreis ten einde was.

“En toen zij te Perge het Woord gesproken hadden, kwamen zij af naar Attálië. En vandaar scheepten zij af naar Antiochië, van waar zij aan de gende Gods bevolen waren geweest tot het werk, dat zij volbracht hadden. En daar gekomen zijnde, en de gemeente vergaderd hebbende, verhaalden zij, wat grote dingen God met hen gedaan had, en dat Hij de heidenen de deur des geloofs geopend had”.

Waarom zouden nu Paulus en Bárnabas tegen een kerk zeggen dat God “de Heidenen de deur des geloofs geopend had” als die kerk vol met Heidenen zat die reeds lang waren gered voordat Paulus en Bárnabas uitgezonden waren? Dat zouden ze zeker niet doen! Want dan zou de deur alreeds open zijn geweest. Dus allen, behorende tot de kerk van Antiochië, tot op deze tijd, waren Joden. De meesten waren Hellenistische Joden, maar dus toch Joden, niet meer en niet minder. Dit nieuws gaf de Joden te Antiochië de vrijheid om de grote Heiden populatie in dat gebied met het evangelie te bereiken. Hand.14:28 zegt:

“En zij verkeerden aldaar geen kleine tijd met de discipelen”.

Het was gedurende deze tijd dat vele Heidenen zich aansloten bij de kerk te Antiochië. Dit resulteerde prompt in een groot meningsverschil met de Joden te Jeruzalem. Het volgende vers, in Hand.15:1, zegt:

“En sommigen, die afgekomen waren van Judéa, leerden de broeders, zeggende: Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden”.

Hier hebben we dus gelovige Joden uit Judéa die proberen de Heidenen onder de wet van Mozes te brengen. Waarom probeerden ze dat niet alreeds in Hand.11:20? Om de eenvoudige reden dat er daar geen Heidenen aanwezig waren, maar Grieksen, Hellenistische Joden.

Dit conflict maakt de ontmoeting, van Paulus en Bárnabas met de elf apostelen en de oudsten te Jeruzalem, noodzakelijk. Merk op dat sinds de moord op Jacobus (Hand.12:2), de broeder van Johannes, er nu elf in plaats van twaalf apostelen zijn.

“Toen er dan geen kleine weerstand en twisting geschiedde bij Paulus en Bárnabas tegen hen, zo hebben zij verordineerd, dat Paulus en Bárnabas, en enige anderen uit hen, zouden opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem, over deze vraag” (Hand.15:2).

Deze vergadering, die ongeveer plaats vond 50 jaar na Christus, is niet alleen door Lukas vermeld in Hand.15 maar ook door Paulus in Galaten 2:1-9.

In Gal.2:1-2 schrijft Paulus:

“Daarna ben ik (Paulus), na veertien jaren, weer naar Jeruzalem opgegaan met Bárnabas, ook Titus (een Heiden) meegenomen hebbende. En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het evangelie voor, dat ik predik onder de Heidenen; en in het bijzonder aan hen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben”.

Waarom zou Paulus nu de apostelen te Jeruzalem moeten vertellen welk evangelie hij verkondigde aan de Heidenen? Zoals we zullen zien in Gal.2:7, verkondigde Paulus een ander evangelie als het evangelie dat de twaalven predikten. Als Paulus zegt “door openbaring”, dan weten we dat zijn opgang naar Jeruzalem niet een voorzichtige beslissing, genomen door hemzelf, was. Het was iets speciaals, door God geopenbaard, dat hij zou doen. Hij kwam tot hen die in achting waren, de apostelen en de oudsten, en vertelde hun “zijn evangelie”. Het is duidelijk dat God Paulus niet naar Jeruzalem zond om hen iets te vertellen dat ze alreeds wisten.

We gaan verder in Gal.2:3-4:

“Maar ook Titus, die met mij was, een Griek zijnde, werd niet genoodzaakt zich te laten besnijden. En dat om de ingekropen valse broeders, die van terzijde ingekomen waren, om onze vrijheid te bespieden, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons tot dienstbaarheid zouden brengen”.

Merk op hoe Paulus hier spreekt van de genade van God die ons vrijheid heeft gegeven, terwijl hij naar de wet verwijst als slavernij.

Hand.15:5-6 zegt:

“Maar, zeiden zij, er zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeeën, die gelovig zijn geworden, zeggende, dat men hen (de gelovigen uit de Heidenen) moet besnijden, en gebieden de wet van Mozes te onderhouden. En de apostelen en de ouderlingen vergaderden te zamen, om op deze zaak te letten”.

Vandaag de dag leren de meeste kerken dat, direkt na Pinksteren, de apostelen in de gehele wereld uitgingen om de grote opdracht te vervullen alwaar gemeenschappelijk naar wordt verwezen (Matth.29:19). Maar als dat waar was, wat doen ze dan hier in Jeruzalem in 50 na Christus, 18 jaar later?

Was besnijdenis en het houden van de wet van Mozes vereist en in overéénstemming met het evangelie van het koninkrijk dat Petrus en de anderen leerden aan de Joden? Natuurlijk was dat juist. Anders was de vraag of de Heidenen zich moesten houden aan de wet van Mozes nooit opgekomen. Als het voor de Joden niet vereist was om de wet van Mozes te onderhouden, dan hoefden de Heidenen het zeker niet te onderhouden. Maar er was veel twisting of de Heidenen nu wel of niet de wet van Mozes moesten onderhouden (Hand.15:7). Als nu het evangelie van Paulus gelijk was geweest aan het evangelie dat door de elven werd gepredikt, zou er geen twisting geweest zijn. Maar het evangelie der genade, dat Paulus predikte, verschilde van het evangelie dat de elven predikten.

En aldus schreef Paulus in Gal.2:5:

“Voor wie wij ook geen uur zijn geweest met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou blijven”.

Ziet u hoe belangrijk dit alles was? Als Paulus was bezweken voor de argumenten van de Farizeeën, dat de wet van Mozes toegevoegd zou moeten worden aan het Evangelie dat Paulus verkondigde, dan zou de Christenheid uitgestorven zijn. We zouden God heel dankbaar moeten zijn dat Hij er voor zorgde dat Paulus niet toegaf op dit punt. In Zijn ‘voorkennis’ had God Petrus, jaren daarvoor, voorbereid voor dit moment in het huis van Cornelius in Hand.10. Alleen nadat Petrus was opgestaan en had gesproken werd de boodschap van Paulus aan de Heidenen geaccepteerd door de apostelen en de oudsten. Petrus sprak over het, jaren geleden, voorval in het huis van Cornelius en zegt dan in Hand.15:10:

“Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk (slavernij) op de hals der discipelen te leggen, dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen”.

Nadat Petrus had gesproken, zegt Hand.15:12:

“En heel de menigte zweeg stil, en zij hoorden Bárnabas en Paulus verhalen, wat grote tekenen en wonderen God door hen onder de heidenen gedaan had”.

In Gal.2:6-9 beschrijft Paulus de reactie:

“En van hen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt de persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht. Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; (Want Die in Petrus krachtig werkte tot het apostelschap der besnijdenis, Die werkte ook krachtig in mij onder de heidenen); En toen Jacobus en Céfás (Petrus), en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Bárnabas de rechterhand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

In vers zeven zien we de twee evangelieën. Ze waren het allen eens dat de apostel Petrus door zou gaan met het verkondigen van het evangelie der besnijdenis (het evangelie van het

koninkrijk) aan de Joden, en de apostel Paulus door zou gaan met het verkondigen van het evangelie der onbesnedenen (het evangelie der genade Gods) aan de Heidenen.

Jacobus, de leider die de vergadering voorzat, zegt in Hand.15:13-17:

“....Mannen broeders, hoort mij. Simeon heeft verhaald hoe God eerst de heidenen heeft bezocht, om uit hen een volk aan te nemen voor Zijn Naam. En hiermee stemmen overeen de woorden der profeten, gelijk geschreven is: Na dezen zal Ik weerkeren, en weer opbouwen de tabernakel van David, die vervallen is, en wat daaraan verbroken is, weer opbouwen, en Ik zal die weer oprichten; Opdat de overblijvende mensen de Heere zoeken, en al de heidenen, over wie Mijn Naam uitgeroepen is.....”

Dit was een verwijzing naar Amos 9:10-11. Vandaag de dag is de tempel nog steeds niet herbouwd, dat komt omdat God nog niet klaar is met een volk voor Zijn Naam aan te nemen uit de Heidenen. Het is goed om op te merken dat Jacobus omstreeks deze tijd zijn beroemde brief reeds had geschreven. Daarin noemt Jacobus niet één van de verborgenheden die later aan Paulus zijn geopenbaard, ook was Jacobus zich niet bewust van de bediening van Paulus aan de Heidenen, want Jacobus schreef aan:

“.....de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn.....” (Jac.1:1).

Dan voegt Jacobus in Hand.15:19 toe:

“Daarom oordeel ik, dat men hen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere”.

Merk op dat Jacobus hier niets zegt over over Joden, dat die de wet van Mozes niet hoefden te houden. Dat was zelfs geen onderdeel van de discussie. De Joden moesten doorgaan met het zich houden aan de wet van Mozes zoals ze dat altijd hadden gedaan.

We zien dat bevestigd in Hand.21. Denk er aan dat de raad te Jeruzalem van Hand.15 plaats vond in ongeveer 50 jaar na Christus na de eerste zendingsreis van Paulus en Bárnabas. Tegen de tijd dat we in Hand.21 aankomen, zijn er ongeveer 8 jaar verstreken. Paulus en Silas hebben inmiddels al twee zendingsreizen naar de Heidenen gemaakt en zijn nu afgereisd naar Jeruzalem in 58 na Christus. Dat is 26 jaar na het kruis. In Hand.21:17-19 schrijft Lukas:

“En toen wij te Jeruzalem gekomen waren, ontvingen ons de broeders verblijd. En de volgende dag ging Paulus in tot Jacobus; en al de ouderlingen waren daar gekomen. En toen hij (Paulus) hen gegroet had, verhaalde hij van stuk tot stuk, wat God onder de heidenen door zijn dienst gedaan had”.

Maar zie nu naar hetgeen Jacobus zegt:

“En zij, dat gehoord hebbende, loofden de Heere, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet” (Hand.21:20).

Dus van al deze Joden, in Judéa, die in Jezus Christus geloofden, hoeveel hielden de wet van Mozes? Allemaal! Het is dus duidelijk dat het houden van de wet van Mozes in overeenstemming was met hetgeen de apostelen van de besnijdenis leerden. In Hand.20:21 waarschuwt Jacobus Paulus:

“En hen is aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende, dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der wet wandelen”.

In de tekst van Handelingen bevestigt noch ontkent Paulus deze beschuldiging. Maar op aandrang van Jacobus neemt Paulus deel in een ritueel uit de wet van Mozes in een poging hun verdachtmakingen te onderdrukken zoals omschreven in de verzen 22-27. Hetgeen ik geloof dat hier gebeurt is dat Paulus weet dat de wet van Mozes alreeds aan het kruis is genageld (Kol.2:13-14) en aldus niet van toepassing is in de bedeling der genade. Maar hij weet ook dat de gelovige Joden te Jeruzalem dat niet zullen accepteren. Zij waren onderwezen door de twaalf apostelen, en waren gered in de bedeling van het koninkrijk. En aldus was de wet perfect voor hen. Maar als dezen Joden uit Efeze of Korinthe waren geweest, die gered waren onder de leer van Paulus genade evangelie, dan zou Paulus hun hebben verteld dat de wet aan het kruis was genageld en dat ze alleen door geloof gered waren, zonder werken.

Er zijn sommigen die denken dat Paulus hier fout zat door deel te nemen aan een zeven dagen durend wettisch ritueel van de Mozaïsche wet, maar ik geloof dat Paulus zijn positie verklaart in 1Kor.9:19-21:

“Want daar ik van allen vrij was, heb ik mijzelf allen dienstbaar gemaakt, opdat ik er meer zou winnen. En ik ben de Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; hun, die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet zijnde, opdat ik hen, die onder de wet zijn, winnen zou. Hun, die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet zijnde (voor God nochtans zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet), opdat ik hen, die zonder de wet zijn, winnen zou”.

Vanuit Hand.23:11 is er geen aanwijzing dat Jezus Christus teleurgesteld was door de actie van Paulus. Hand.23:11 zegt:

“En de volgende nacht stond de Heere bij hem, en zeide: Heb goede moed, Paulus, want gelijk gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen”.

Door het achter elkaar lezen van Hand.21:27 tot en met Hand.23:11 is het duidelijk dat de Heer deze woorden tot Paulus sprak in de nacht volgende op de dag na het zevendaagse Mozaïsche ritueel.

Iemand zou kunnen zeggen dat na het kruis niemand meer onder de wet was. Dat is waar voor de kerk, maar de Joden die niet onder de leer van Paulus waren, waren nog steeds onder de wet. De eerdergenoemde passage van 1Kor.9:19-21 maakt dat ook duidelijk. Speciaal waar in vers 20 wordt gezegd:

“En ik ben de Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; hun die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet zijnde, opdat ik hen, die onder de wet zijn, winnen zou”.

Evenzo zegt Rom.3:19:

“Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot hen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij”.

Dus ofschoon 1Korinthiërs en Romeinen geschreven werden in de tijd van 57-58 na Christus, en ongeveer 25 jaar na het kruis, waren er nog steeds degenen die onder de wet van Mozes waren, maar niet degenen die onder Paulus zijn bedeling der genade waren.

De apostel der Heidenen

Ik noemde voorheen, toen we door Hand.9 gingen, dat Paulus werd geroepen door onze opgevaren Heer Jezus Christus om de apostel der Heidenen te zijn. Paulus zegt dit duidelijk in Rom.11:13:

“Want ik spreek tot u, heidenen, voorzover ik de apostel der heidenen ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

Evenzo zegt Paulus in 2Tim.1:10-11:

“.....het Evangelie; Waartoe ik gesteld ben een prediker, en een apostel, en een leraar der heidenen”.

Deze bediening was verschillend van de bediening van Jezus Christus, Johannes de Doper, en de twaalven. Al deze bedieningen waren voor Israël onder de Mozaïsche wet. Merk het verschil op dat Paulus noemt in Rom.15. Hij schrijft in Rom.15:8:

“En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis.....” (Israël)

En enige verzen later, in Rom.15:16, voegt hij daarbij:

“Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen.....”.

We zagen eerder ook een dergelijk verschil in Gal.2:7, waar Paulus aantoonde dat Petrus een apostel voor het volk Israël was.

“Maar daarentegen, toen zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid (Heidenen) toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis (Joden)”.

We zien hier dat Paulus duidelijk het verschil aangeeft tussen zijn bediening aan de Heidenen en de bediening van de twaalven aan de besnijdenis (Israël).

In Hand.26:16-17, legt Paulus uit, dat, terwijl hij op de weg naar Damacus was, De Heer Jezus Christus hem riep in een verblindend licht en zei:

“Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide, die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen; Verlossende u van dit volk, en van de heidenen, tot welke Ik u nu zend”.

In 1Tim.1:11 schrijft Paulus over:

“...het Evangelie der heerlijkheid van de zalige God, dat mij toebetrouwd is”.

Dan schrijft hij in 1Tim.1:15-16:

“.....dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van wie ik de voornaamste ben. Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld van hen, die in Hem geloven zullen ten eeuwige leven”.

“die de voornaamste ben” betekent dat hij de eerste was oftewel: de eerste van velen, een voorbeeld van degenen die zullen volgen.

Daarom zegt Paulus in 2Tim.1:13:

“Houd het voorbeeld der gezonde woorden, die gij van mij gehoord hebt,.....”.

Let er op dat hij niet zegt: “die u van mij en de andere apostelen gehoord hebt”.

In Efeziërs 3:8 zegt Paulus van zijn unieke positie:

“Mij, de allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen, door het Evangelie, te verkondigen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus”.

God bevestigde de aan Paulus geopenbaarde boodschap, die hij ontvangen had van de opgestane Heer, door wonderen en tekenen omdat het een nieuwe openbaring was voor een nieuwe bedeling. In Hand.14:3 verhaalt Lukas aangaande de eerste zendingsreis:

“Zij verkeerden dan aldaar een lange tijd, vrijmoedig sprekende in de Heere, Die getuigenis gaf aan het Woord Zijner genade, en gaf, dat tekenen en wonderen geschiedden door hun handen”.

In Kol.1:25-27 vertelt Paulus hoe zijn bediening naar de Heidenen is:

“Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; Aan wie God heeft willen bekend maken welke de rijkdom der heerlijkheid van deze verborgenheid is onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid”.

In deze passage spreekt Paulus eveneens van de bedeling van God, die een verborgenheid was voor alle voorgaande geslachten. Dit brengt ons tot het volgende onderwerp.

De verborgenheid van het Evangelie der Genade

Als we het Woord van God bestuderen moeten we er voor waken niet vooruit te lopen op openbaring. Dat betekent, dat, als we een passage lezen, we niet moeten aannemen dat toekomstige openbaringen bekend waren op het moment dat de gebeurtenissen in die passage genoemd worden.

We moeten ons realiseren dat, van de tijd dat God voor het eerst tot Adam sprak, totdat het laatste boek van de Bijbel geschreven was, God Zijn Woord openbaarde over een periode van ongeveer vierduizend jaar. Hij gaf niet alles in één keer aan de mensen. Bijvoorbeeld, toen

Adam daar in de tuin van Eden stond, kon hij niets weten aangaande de tien geboden die door God aan Mozes zouden worden gegeven zo'n 2600 jaar later. Ook had Jakob ons niets kunnen vertellen over de Bergrede waar Jezus Christus zou prediken zo'n 1700 jaar later. Als we een passage in de Schrift lezen, moeten we begrijpen en in onze gedachten vasthouden hetgeen God tot op dat moment aan de mensen, waaraan Hij schreef, had geopenbaard. De dingen die men nog niet wist waren nog geheimen en in God verborgen, verborgenheden die Hij nu aan iedereen heeft geopenbaard.

Deut.29:29 zegt:

“De verborgen dingen zijn voor de Heere, onze God; maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen tot in eeuwigheid.....”.

Laat ons, met dit in gedachten, kijken naar enige voorbeelden die met ons onderwerp temaken hebben, voorbeelden die aangeven dat de verborgenheden, “de geheime dingen”, van God niet bekend zijn totdat God ze openbaart.

Soms gaat God zover dat hij de de woorden zegt maar nog niet toestaat dat ze worden begrepen.

Toen God aan het voorbereiden was om Israël te straffen met gevangenneming door de Assyriërs, riep Hij de profeet Jesaja en vertelde hem:

“Toen zeide Hij: Ga heen, en zeg tot dit volk: Horende hoort, maar verstaat niet, en ziende niet, maar merkt niet op. Maak het hart van dit volk vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen, opdat het niet zie met zijn ogen, noch met zijn oren hore, noch met zijn hart versta, noch zich bekere, en Hij het geneze” (Jesaja 6:9-10).

Denk er aan dat, toen we eerder in dit boek Matth.16:21-22, Lukas 18:33-34, en Joh.20:9 onderzochten, we zagen, dat gedurende de aardse bediening van Christus, de twaalf apostelen niet wisten dat Jezus Christus zou sterven en opstaan uit de doden. Ondanks het feit dat Christus het hun meerdere malen duidelijk had verteld, was het door God bij hen verborgen.

Paulus ontving het Evangelie der Genade door directe openbaring van de opgestane Heer Jezus Christus. Hij was aangewezen als de apostel van de Heidenen om de verborgenheden, die voorheen verborgen waren in God, te openbaren. Eén van deze is de verborgenheid van het evangelie. Paulus schrijft in Ef.6:18-20:

“Met alle bidding en smeking.....voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening van mijn mond met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken; Waarvoor ik een gezand ben in een keten....”.

Het evangelie van Paulus was een verborgenheid geweest, niet bekend aan wie dan ook totdat God het aan hem openbaarde.

Houdt in gedachten dat de brief aan de Efeziërs werd geschreven rond ongeveer 62 na Christus, ongeveer 30 jaar na de hemelvaart van Christus. Paulus had toen reeds drie zendingsreizen gemaakt. Laat ons nu kijken naar Ef. hoofdstuk 3, te beginnen met vers 1-4:

“Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan

u; Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden tevoren geschreven heb; Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus”.

Zo zien we dat God, door “openbaring” Paulus de “verborgenheid” toonde die niemand tevoren heeft geweten. Daarom noemt Paulus het “mijn wetenschap”.

“Welke in andere eeuwen de kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door de Geest”. (Ef.3:5).

Merk de verandering van de tijdsvorm op. Vergelijk “is nu geopenbaard” (aan de apostelen rond 62 na Christus) met “mij heeft bekend gemaakt” (Paulus) door openbaring iets vóór deze tijd. Dan in Ef.3:9:

“En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus”.

In ongeveer 66 jaar na Christus erkende Petrus, vlak voor zijn dood, dat God vele verborgenheden had geopenbaard aan Paulus. Hij schrijft in 2Petrus 3:15-16:

“En acht de lankmoedigheid van onze Heere voor zaligheid; gelijk ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is (niet: “aan ons” gegeven, maar “aan hem” gegeven), u geschreven heeft; Gelijk ook in alle zendbrieven, daarin van deze dingen sprekende; in welke sommige dingen zwaar zijn om te verstaan, die de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere Schriften, tot hun eigen verderf”.

Petrus schreef deze brief aan de Joden, de brief van Paulus waarnaar Petrus verwijst is de brief aan de Hebreëen.

Vanuit Rom.16:25 is het duidelijk dat wat Paulus noemt “mijn Evangelie” een verborgenheid was totdat God het hem liet zien door openbaring.

“Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”.

Waarom hield God ons evangelie zo lang geheim?

“Maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God tevoren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was; Welke niemand van de oversten van deze wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben”.

Het was dus niemand toegestaan om het te weten, Petrus niet, de apostelen, Judas, Pilatus, de demonen, of zelfs Satan zelf niet.

Het begrijpen van de Bedelingen

Ik heb in dit artikel reeds meerdere malen het woord “bedelingen” gebruikt. Het Engelse woord “dispensation”, in het Nederlands dus “bedelingen” in de Bijbel is de zelfstandige naamwoordsvorm van het werkwoord “uitdelen” en is vertaald vanuit het Griekse woord “oikonomia”. U zult opmerken dat dit woord enigszins klinkt als het Engelse woord “economy”. Het is vier keer vertaald met “uitdelen” en drie keer met “rentmeesterschap”. Het is het besturen van iemand zijn huishouden of eigendommen. Of anders gezegd is het het besturen, supervisie, of uitdelen van iemand zijn huishouden of eigendommen. In Lukas 16, waar Jezus Christus sprak over de rijke man en de onrechtvaardige rentmeester, zei de rijke man: in Lukas 16:2:

“Geef rekenschap van uw rentmeesterschap”.

“Rentmeesterschap” is hier het Griekse woord voor “oikonomia”. Dus de rijke man zegt eigenlijk: “geef me een verklaring van het uitdelen van mijn huishouden en eigendommen”. Sommigen begrenzen een bedeling als een “tijdsperiode”, maar dat is niet geheel korrekt. Een bedeling is een vorm van bestuur die een tijdsperiode omvat, en sommige bedelingen kunnen elkaar overlappen op de tijdlijn.

In Kol.1:25-26 legt Paulus uit hoe God hem een bedeling gaf om die uit te delen aan de Heidenen.

“Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten.....”.

Dan schrijft Paulus in 1Kor.9:17:

“...de uitdeling is mij toevertrouwd”.

Hij zegt dat opnieuw in Ef.3:1-3:

“Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt, Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid.....”.

Dus God vertrouwde de bedeling van Zijn genade toe aan onze apostel Paulus om het door te geven aan de Heidenen. Deze bedeling was een verborgenheid die niet bekend was voordat God het aan Paulus gaf. Deze bedeling duurt heden ten dage nog steeds voort, en is verschillend van de vorige bedeling van de wet die God in eerste instantie aan Mozes gaf zodat die het door kon geven aan de kinderen Israëls. Exodes 24:12 zegt:

“Toen zeide de Heere tot Mozes: Kom tot Mij op de berg, en wees aldaar; en Ik zal u stenen tafelen geven, en de wet, en de geboden, die Ik geschreven heb, om hen te onderwijzen (de kinderen Israëls)”.

Er zullen ook nog toekomstige bedelingen zijn nadat de huidige bedeling van genade voorbij is. In Ef.1:10 zegt Paulus:

“Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide wat in de hemel is, en wat op de aarde is”.

Paulus spreekt hier van een toekomstige bedeling die nog niet is begonnen.

De bedelingen in de Bijbel

Hetgeen u moet weten om de Bijbel te kunnen begrijpen.

Om de Bijbel te kunnen begrijpen moet deze volgens de bedelingen bestudeerd worden, dat is, de Schriften recht snijden (2Tim.2:15). Maar wat betekent het om volgens de bedelingen of door recht snijden te studeren? Om het zo eenvoudig mogelijk uit te drukken: Het is het lezen van een Bijbel gedeelte en dan uzelf af te vragen: “Behoor ik tot de groep mensen tot wie hier wordt gesproken?”. Oftewel: “Spreekt dit gedeelte tot Christenen?”. In het algemeen wordt ons geleerd dat de gehele Bijbel **aan** ons is geschreven. Maar dat is niet geheel korrekt. De gehele Bijbel is **voor** ons geschreven, om er van te leren, maar niet alles is gericht aan ons.

Bijvoorbeeld: Toen God, door Mozes, de wet gaf aan het volk Israël in ongeveer 1500 voor Christus was één van de wetten dat men niet op de Sabbat mocht werken. De Sabbat duurde van zonsondergang op vrijdag tot zonsondergang op zaterdag. Wanneer men een man zag die op de Sabbat hout verzamelde, in Num.15:32-36, gaf God het bevel aan het volk Israël dat die man gestenigd zou worden tot de dood. Betekent dat nu dan dat als u uw buurman op zaterdagmorgen gras ziet maaien dat hij een zonde begaat? Zullen we dan de hele buurt optrommelen om hem te doden? Natuurlijk niet. We moeten ons realiseren dat de kinderen Israëls geen Christenen waren. Wij zijn niet onder de wet van Mozes zoals zij dat wel waren. Zij leefden in een andere bedeling dan wij nu doen.

Het woord “bedeling” komt van het woord “uitdelen”. Aldus is een bedeling het **bestuur** of een **uitdelen** van de wil van God over een bepaalde tijdsperiode aan een bepaalde groep mensen. Een bedeling is, met andere woorden, Gods manier van handelen met een groep mensen gedurende een afzonderlijke tijdsperiode. Om een Bijbelgedeelte op een juiste manier te begrijpen is het belangrijk om te weten beide, de tijdsperiode waarnaar wordt verwezen, en de groep mensen waarop het van toepassing is. Op deze wijze kunt u vaststellen welke bedeling betrekking heeft op ieder gedeelte van de Bijbel.

God heeft verschillende regels voor de verschillende groepen mensen in verschillende tijdsperiodes gegeven. Niet alleen zijn de voorschriften verschillend maar de straf voor het zich niet houden aan deze voorschriften kan ook verschillend zijn. De manier waarop God omgaat met de mensen kan verschillend zijn. Soms kan zelfs de omgeving, waarin de mens leeft, verschillend zijn.

Hier is een eenvoudig voorbeeld dat dit punt goed laat zien: De doodstraf.

- 1)- Toen Adam en Eva in de Hof van Eden waren bestond de doodstraf voor het plegen van een moord niet. Op dat moment was er geen straf voor die zonde. En bovendien was er geen dood omdat de val van de mens nog niet had plaats gevonden.
- 2)- Een aantal jaren later waren Adam en Eva verdreven uit de Hof van Eden en Kaïn, hun zoon, vermoorde zijn broeder, Abel (Gen.4:8-15). Maar er was geen doodstraf voor Kaïn. God had het nog niet toegestaan. Bovendien stelde God een teken aan Kaïn zodat niemand

hem kon doden.

3)-Na de zondvloed, stelde God de wet in voor de doodstraf (Gen.6:4).

4)-En toen, zoals zojuist gezegd, God de wet van Mozes instelde, werd de doodstraf geëist voor het werken op de Sabbat. Enige andere overtredingen resulteerden eveneens in de dood door steniging, zoals het aanbidden van afgoden, homoseksuele praktijken, en het raadplegen van spiritistische mediums (Leviticus 20).

Alleen al in dit eenvoudige voorbeeld zien we vier onderling verschillende voorschriften aangaande de doodstraf die werd toegepast in de verschillende bedelingen.

Nu volgt een opsomming van al de bedelingen:

Voor alle eeuwigheid.

Zelfs voordat God de wereld schiep, was Hij er altijd al, hebbende geen begin en geen eind.

1)-**Onschuld** – van de schepping tot de val van de mens (de eerste zonde).

Alhoewel de Bijbel hier niets over zegt duurde deze bedeling waarschijnlijk niet lang, misschien slechts enkele dagen. Het eindigde ongeveer 4000 jaar voor Christus. Deze bedeling wordt in de Schrift omschreven van Gen.1:1 tot Gen.3:22.

2)-**Geweten** – van de val van de mens tot de zondvloed.

Deze bedeling duurde van ongeveer 4000 jaar voor Christus tot ongeveer 2350 jaar voor Christus en wordt in de Schrift aangegeven van Gen.3:23 tot Gen.8:19. Gedurende deze tijd kwamen er slechts weinig voorschriften van God, de mensen handelden naar hun eigen geweten. Het kwaad werd zo erg dat deze bedeling eindigde met de totale vernietiging van allen in de zondvloed met uitzondering van Noach en zijn familie.

3)-**Menselijk bestuur** – van de zondvloed totdat Abraham werd geroepen.

Deze bedeling begon in ongeveer 2350 jaar voor Christus en loopt nog steeds door. Alhoewel Abraham en zijn nakomelingen onder de bedeling der ‘belofte’ gingen rond 2000 jaar voor Christus, zoals straks zal worden uitgelegd, verkeerde de rest van de mensheid onder de bedeling van de menselijke regering. Het wordt in de Schrift aangegeven van Gen.8:20 tot Gen.11:32. God begon de mensen toe te staan om over zichzelf te regeren en de misdadigers te straffen.

4)-**De belofte** – Vanaf de roeping van Abraham tot het geven van de wet aan Mozes voor de kinderen Israëls.

Deze bedeling is enkel voor Abraham en zijn nakomelingen door zijn zoon, Izak, en de zoon van Izak, Jakob (Israël). Het duurde van ongeveer 2000 jaar voor Christus tot ongeveer 1500 jaar voor Christus en wordt in de Schrift aangegeven in de periode van Gen.12:1 tot Exodus 19:7. God beloofde Abraham dat Hij een land aan Abraham’s zaad zou geven en dat alle

volken van de wereld door zijn zaad gezegend zouden worden. Ofschoon Israël rond 1500 voor Christus onder de wet ging, is de aan Abraham gedane belofte nog steeds van kracht.

5)-De Wet – Vanaf dat de wet aan Mozes werd gegeven voor de kinderen Israëls totdat Paulus werd geroepen, de apostel der Heidenen.

Deze bedeling was enkel voor Jakob's nakomelingen, Israël. Het begon ongeveer 1500 voor Christus en duurde totdat het begon af te nemen rond 37 jaar na Christus en stopte in het jaar 70 na Christus (verwoesting van de tempel). De wet zal worden hervat voor de duur van zeven jaar gedurende de toekomstige grote verdrukking, zodra de bedeling der genade ten einde is. Het bestrijkt in de Schrift een periode van Exodus 19:8 tot Handelingen 8 en van Hebreëen tot Openbaring. Het boek Handelingen is een boek van de overgang van 'wet' naar 'genade'.

Gedurende de periode vanaf Hand.9 tot Hand.28 zien we de bedeling van genade opkomen en bedeling der wet verdwijnen.

God koos Israël als Zijn oogappel. Hij gaf Israël strenge wetten, harde straffen, en profetieën van zijn wereldwijde verhoging in het toekomstige koninkrijk van hun komende Messias.

6)-Genade – Vanaf dat Paulus werd geroepen, de apostel der Heidenen, tot de opname van de kerk.

We zijn nu in de bedeling der genade. Het begon rond 37 na Christus en zal duren tot de toekomstige opname van de kerk. Hopelijk zal het spoedig zijn, maar we weten niet wanneer de opname plaats zal vinden, we weten alleen dat het plaats zal vinden voor aanvang van de zeven jaar durende grote verdrukking. De bedeling der genade wordt beschreven in de brieven van de apostel Paulus, van Romeinen tot en met Filémon. Toen Israël weigerde om Jezus Christus aan te nemen, die was opgevaren naar de hemel, als hun Messias, keerde God zich tot de Heidenen om Israël tot jaloersheid te verwekken (Rom.11:11).

7)-Koninkrijk (of goddelijke regering) – Van de wederkomst van Jezus Christus tot aan de grote witte oordeelstroom.

Dit begint aan het einde van de bovengenoemde zeven jaar durende grote verdrukking en duurt dan 1000 jaar. Gedurende deze tijd zal Jezus Christus als Koning regeren vanuit Jeruzalem. Deze bedeling wordt beschreven in Openbaring 20. Echter kunnen er in andere delen van de Bijbel, in de vele profetieën, veel meer details gevonden worden.

De eeuwigheid – Deze bedeling begint aan het einde van de 1000 jaren en duurt voor eeuwig. In de Schrift beschreven in Openbaring 21 en 22.

Het begrijpen van de bedelingen lost allerlei verwarring op. Bijvoorbeeld, veel mensen kunnen niet begrijpen waar Kaïn mee huwde. Het is duidelijk dat hij met één van zijn zusters huwde omdat er geen andere vrouwen waren om mee te huwen. Deze mensen weten dat vandaag de dag een man niet moet huwen met een naast familielid, of ze zijn misschien op de hoogte dat de aan Mozes gegeven wet voor Israël zei dat men niet zou huwen met een naast familielid. Mensen veronderstellen echter dat deze regel altijd van kracht is geweest. Maar in werkelijkheid leefde Kaïn 2500 jaar voordat God de wet installeerde tegen het huwen met een naaste verwant. Mensen die niet volgens de bedelingen de Bijbel bestuderen komen terecht in het mengsel van allerlei regels die echter bedoeld zijn voor verschillende groepen mensen in

verschillende bedelingen. Zodoende hebben ze slechts een geringe kans om een goed begrip te verkrijgen van de Schriften, en van Gods wil voor hun eigen leven.

Opgemerkt moet worden dat sommige tijds perioden van bedelingen elkaar kunnen overlappen, met twee verschillende bedelingen van toepassing op twee verschillende groepen mensen. Bijvoorbeeld de hele tijd dat Israël onder de bedeling der wet was (5) , waren alle de Heiden volken onder de bedeling van het menselijk bestuur (3). Een gelijke overlapping gebeurde van rond 37 na Christus tot 70 jaar na Christus. Gedurende deze tijd waren de Joden nog steeds onder de wet (Hand.21:20-21) hetgeen eindigde toen de Romeinen Jeruzalen en de tempel vernietigden in 70 jaar na Christus. Maar de Heidenen en de Joden die buiten het land Israël woonden waren alreeds onder de genade, de bedeling aan Paulus toebetrouwd (Ef.3:2), de apostel der Heidenen (Rom.11:13).

Op dit punt aangekomen zijnde moet ik iets uitleggen dat een grote bron van verwarring is voor veel Christenen (inclusief mijzelf in het verleden). Paulus zegt in 2Tim.2:8:

“Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit het zaad van David, naar mijn Evangelie”.

Hoe kan Paulus zeggen dat het zijn Evangelie is? Paulus legt in Gal.1:11-12 uit dat hij het Evangelie dat hij predikt niet van een mens heeft ontvangen, maar het hem onderwezen is:

“.....door de openbaring van Jezus Christus”.

De opgevaren Heer Jezus Christus openbaarde de verborgenheid van het Evangelie aan de apostel der Heidenen, Paulus. Het feit dat het een verborgenheid was betekent dat er niemand was die het ooit heeft geweten. Het was een geheim.

Johannes de Doper, Jezus, en de twaalf apostelen predikten het evangelie van het koninkrijk aan alleen het volk Israël. Dit goede nieuws was dat het koninkrijk, in het Oude Testament door de profeten beloofd, aanstaande was. Het vereiste echter de bekering van het gehele volk Israël. Vandaar dat de evangelie boodschap was:

“Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”. (Matth.3:2; 4:17, en 10:7).

Zelfs na de kruisiging en opstanding van Jezus Christus was het aanbod van het koninkrijk nog steeds geldig en beschikbaar voor Israël. Petrus bood het koninkrijk opnieuw aan Israël aan in Hand.3:19-21, als ze zich tenminste als volk bekeerden. Maar ze wilden niet. En aldus werd het koninkrijk uitgesteld, en God riep Paulus en maakte hem:

“een dienaar van Jezus Christus onder de heidenen” (Rom.15:16)

en:

“de apostel der heidenen” (Rom.11:13).

Dat maakt Paulus tot “onze apostel”.

God heeft Paulus informatie gegeven die niemand daarvoor geweten heeft. Het was een nieuw evangelie, die Paulus ‘evangelie der genade’ of ‘mijn evangelie’ noemt. Het evangelie der

genade is dat Jezus Christus, de Zoon van God, vrijwillig Zijn leven gaf als het volmaakte offer voor onze zonden. Hij werd gekruisigd, werd begraven, en is op de derde dag opgestaan van de doden (1Kor.15:1-4). Bekijk de eerste gedeelten van Handelingen. U zult zien dat de twaalf apostelen nimmer spreken over het verzoenend bloed van Christus, of zeggen dat Hij stierf voor onze zonden. Ze noemen wel Zijn dood en opstanding, maar dan alleen als een groot wonder en als bewijs voor Israël dat Hij leeft en terug kan komen om hun Koning te worden zoals dat in het Oude Testament door de profeten is geprofeteerd. De twaalf vertellen de Joden niet dat Christus Zijn leven gaf als een offer, maar eerder dat ze (de Joden) Hem hadden vermoord. De twaalf brachten de dood van Christus nimmer in verband met de vergeving van zonden. Het feit van de relatie tussen Zijn dood en de vergeving van zonden was op dat moment nog een verborgenheid. Maar het werd later geopenbaard aan Paulus.

“Maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was; Welke niemand van de oversten van deze wereld gekend heeft; want indien zij ze gekend hadden, zo zouden zij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben” (1Kor.2:7-8).

Zo ziet u dat God de toekomst reeds wist vóór Hij de wereld schiep, het plan voor onze verlossing (ons evangelie) geheim hield (een verborgenheid) en Hij openbaarde het geheim niet dan nadat Hij Paulus had geroepen. Zie ook Rom.16:25.

Aldus had God een “Koninkrijks” programma voor het volk Israël. Het is uitgebreid beschreven in Mattheüs, Markus, Lukas, Johannes, en de eerste hoofdstukken van Handelingen. Nadat Israël weigerde zich als volk te bekeren, begon God het “Genade” programma voor de Heidenen (inclusief enige Joden).

Het volgende voorbeeld zal één van de belangrijkste verschillen uitbeelden tussen de beide programma’s.

Jezus, sprekende tegen de mensen tijdens Zijn aardse bediening, zegt in Matth.6:14-15:

“Want indien gij de mensenhun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven”.

Merk op dat iemand alleen werd vergeven als hij eerst anderen vergeeft.

Maar Paulus verteld ons het tegenovergestelde in Ef.4:32:

“Maar weest jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijk ook God in Christus u vergeven heeft”.

Niet alleen sommige zonden, maar ook alle zonden die we nog zullen doen (Ef.1:7 en Kol.2:13). Natuurlijk wil God dat Christenen elkander vergeven en we zullen beloningen ontvangen naar onze werken (1Kor.3:10-15). Maar onze behoudenis hangt op generlei wijze af van onze werken.

Paulus sprak Jezus niet tegen. Bovendien ontving Paulus zijn boodschap van onze opgestane en opgevaren Heer Jezus Christus Zelf. Hun boodschappen, van de twaalf en die van

Paulus, spreken elkander niet tegen omdat ze voor verschillende toehoorders in verschillende bedelingen bestemd waren. Als een man zijn zoon zegt dat hij de vuilnisbak moet ledigen en zijn dochter om de vloer te stofzuigen, dan spreekt hij zichzelf niet tegen. Jezus Christus, tijdens Zijn aardse bediening, leerde de Joden die onder de wet van Mozes waren. Maar later leerde Jezus Christus (door Paulus) de Christenen (van wie de meesten geen Joden waren) die niet onder de wet van Mozes waren maar onder de genade. We leven heden nog steeds in de bedeling der genade en dat zal voortduren tot de opname van de kerk. Aldus is onze behoudenis door het geloof in het evangelie der genade dat onze Heer Jezus Christus geopenbaard heeft aan onze apostel Paulus.

De nu volgende tabel vergelijkt de stand van zaken van de bediening van de twaalfen direkt na Pinksteren rond 33 jaar na Christus, met de Christelijke bediening die bestond direkt nadat de Romeinen de stad Jeruzalem en de tempel vernietigd hadden, 70 jaar na Christus. Het laat zien dat er een verandering optrad in de bedelingen in de periode tussen 33-70 jaar na Christus.

Staat van bediening na Pinksteren in 33 na Christus	Staat van bediening nadat de tempel was vernietigd in 70 na Christus
Het Evangelie van het Koninkrijk wordt alleen aan Israël gepredikt. (Hand.2:22,36; 3:12; 5:31; 9:22; 11:19).	Het Evangelie der genade wordt in hoofdzaak gepredikt aan de heidenen inclusief de Joden. (Hand.9:15; 13:46; 28:17-28).
De Joden worden beschuldigd van het ombrengen van de Messias. (Hand.2:23,36; 4:10; 5:28,30; 7:52; 10:39).	Jezus Christus gaf vrijwillig zijn leven voor onze zonden. (Hand.20:28; 1Kor.15:3; Gal.1:4; 1Thess.5:9-10).
Wonderbaarlijke tekenen en genezingen zijn aan de orde. (Hand.2:4,43; 3:6; 5:12-16; 6:8; 8:6-7; 9:40; 10:46, 14:3).	Zelfs apostelen en getrouwe heiligen worden ziek achtergelaten of hebben medicijnen nodig voor hun aandoeningen. (2Kor.12:5-10; Kol.4:14; 1Tim.5:23; 2Tim.4:20).
Petrus is de belangrijkste leraar. (Joël 2:28-32; Hand.2:14; 3:12; 5:29; 10:34).	De leringen van Paulus, de apostel der heidenen, zijn de focus. (Hand.9:15; 13:2; 17:22; 20:17; 21:40; 28:17).
De apostelen hadden hun zetel in Jeruzalem en hun bediening in Israël.. (Hand.8:1,25; 9:26; 11:2).	Jeruzalem vernietigd. De bediening is gericht aan de gehele wereld. (Rom.11:25 en al de brieven van Romeinen t/m Filémon).
Alle gelovigen zijn Joden die zich strikt aan de Wet van Mozes houden. (Hand.3:1; 10:14,28; 11:3; 21:20,26).	De Wet, oud en vervallen (Hebr.8:13) is verdwenen. Doordat de tempel is verwoest is het niet meer mogelijk om zich aan de Wet te houden. (Lev.16).
De boodschap van verlossing aan de wereld, door Israël, zal niet eerder komen alsdat Israël zich met God verzoend heeft. (Hand.3:19-21; Zach.8:20-23).	Verlossing komt tot de wereld door de val en blindheid van Israël. Rom.11:11-15; Rom.11:25).
Onderwijs is gebaseerd op voorzegde profetie. Hand.2:16-21, 29:31; 3:21-24; Zach.8:20-23; Jesaja 1:26).	Het onderwijs is gebaseerd op de geopenbaarde verborgenheden. (Deut.29:29; Rom.11:25; 16:25; 1Kor.2:7; 15:51; 2Kor.12:7; Ef. 1:9; 3:3; 5:32; 2Thess.2:7).

De hierboven aangegeven verschillen zijn te opvallend om er aan voorbij te zien. In sommige gevallen is de verandering in bestuur precies tegenovergesteld aan hetgeen eerst het geval was. Gegeven deze informatie zou het nu duidelijk moeten zijn, voor een ieder die de Bijbel bestudeert, dat deze tijdperiode een periode is van overgang van de ene naar de andere bedeling. Dit het geval zijnde is de Pinkster gemeente, in het begin van Handelingen, niet ons voorbeeld voor de bedeling der genade Gods. Ons voorbeeld wordt eerder gevonden in Romeinen tot en met Filémon, de dertien brieven die onze apostel Paulus schreef aan de Heidenen.

Het Evangelie naar Petrus en het Evangelie naar Paulus

Zowel Petrus als Paulus leerden dat Jezus Christus de Zoon van God was, dat Hij gekruisigd is, en dat Hij op de derde dag is opgestaan uit de dood. Dus zou iemand terecht kunnen vragen: “Wat is dan wel het verschil tussen deze twee evangelieën?”.

Eerder in dit artikel bespraken we reeds grondig over het verschil, dat Paulus tot de **Heidenen en de Joden** sprak en Petrus tot **alleen het volk Israël**, met als het huis van Cornelius als uitzondering.

Een tweede belangrijk verschil is dat, in verband met het aanbieden van het koninkrijk aan Israël, Petrus sprak over de opstanding om te laten zien dat de Heer levend was en nog steeds kon terugkeren om Koning van Israël te worden (Hand.3:19-21). Christus's dood en Petrus opstanding, het teken van Jona, werden als bewijs genoemd. Alhoewel Petrus ze niet verkondigde als deel van het evangelie van het koninkrijk. Maar Paulus leerde dat de dood en opstanding van Jezus Christus een zeer belangrijk onderdeel is van ons evangelie van genade.

Een derde verschil is dat Paulus leerde dat Jezus Christus stierf als een offer voor onze zonden, en dat wij gereinigd zijn door Zijn bloed.

Tientallen jaren later, bijna aan het eind van hun leven, schreven Petrus en Johannes over het reinigende bloed van Jezus Christus (1Petr.1:2-3, 18-21, 2:24, 5:12 en 1Joh.1:7 en 2:2). Echter in de eerste gedeelten van Handelingen noemden ze het bloed niet, ook niet het offer, ook niet de verzoening of dat Jezus Christus stierf voor onze zonden. Het was toen nog niet geopenbaard.

Paulus vertelde de Heidenen dat Jezus Christus vrijwillig Zijn leven gaf voor onze zonden (Gal.1:4). Terwijl Petrus herhaaldelijk de Joden beschuldigd van moord. Een voorbeeld vinden we in Hand.2:36, waar Petrus zegt:

“.....Jezus, Die gij gekruisigd hebt”.

Eveneens zegt Petrus in Hand.3:14-15:

“...gij hebt de Heilige en Rechtvaardige verloochend.....en de Vorst des levens hebt gij gedood.....”.

Dan zegt hij in Hand.5:30:

“.....Jezus, Die gij omgebracht hebt, hangende Hem aan het hout”.

Tenslotte nog Stéfanus, die ook Petrus's evangelie predikte, die de Joden in Hand.7:52 verteld:

“Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood hen, die tevoren verkondigd hebben de komst van de Rechtvaardige, van Wie gij nu verraders en moordenaars geworden zijt”.

Maar aan de andere kant benadrukt Paulus konstant het offerende karakter van de dood van Christus:

“Die God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed....”
(Rom.3:25).

In het boek Handelingen wordt het bloed van Christus niet genoemd door Petrus en de elven, en toch is het een onmisbaar deel van het evangelie van genade. Iemand moet wel tot de konklusie komen dat de twaalven of onachtzaam waren, of dat hun nog niet geopenbaard was dat Christus Zijn dood een offer voor onze zonden was. De apostelen, vervuld met de Heilige Geest, verspreiden niet een inkompleet evangelie, want anders zouden degenen die het hebben gehoord zonder hoop zijn. Dus het offerende karakter van de dood van Christus was nog niet aan hen geopenbaard door God, zoals we eerder al zagen in:

“De verborgenheid van het evangelie der genade”.

Met verwijzing naar het kruis verklaart Petrus in Hand.3:18, dat:

“Maar God heeft alzo vervuld, wat Hij door de mond van al Zijn profeten tevoren verkondigd had, dat de Christus lijden zou”.

Echter legt Petrus niet de verbinding met Christus Zijn dood ter rechtvaardiging van zondaren.

Het is van het grootste belang ons te realiseren dat de brieven van Paulus vol zijn van het feit dat de kruisiging van Jezus Christus het offer was als betaling voor onze zonden. We zullen hier enige voorbeelden laten volgen.

In Rom.5:6-11 schrijft Paulus:

“Want Christus, toen wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor de goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren. Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van de toorn. Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. En niet alleen dit maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij nu de verzoening gekregen hebben”.

Er zijn veel mensen die denken dat ze eerst hun leven op orde moeten hebben alvorens ze behouden kunnen worden. Maar deze passage laat duidelijk zien dat Christus niet voor rechtvaardigen stierf, maar:

“voor de goddelozen”.

Anders zou Zijn dood voor niets zijn geweest, want Rom.3:10 zegt:

“.....Er is niemand rechtvaardig, ook niet één”.

In Ef.1:7 schrijft Paulus van Jezus Christus:

“In Wie wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom van Zijn genade”.

En in Ef.2:12-13 beschrijft Paulus wie wij waren:

“.....zonder God in de wereld. Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus”.

Vele andere passages in de brieven van Paulus benadrukken dit zelfde punt, inclusief :

Kol.1:20:

“En dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn”.

1Thess.5:9-10:

“Want God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door onze Heere Jezus Christus; Die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen, tezamen met Hem leven zouden”.

Galaten 2:20:

“Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”.

Romeinen 8:31-32:

“.....Zo God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven.....”.

Romeinen 4: 24-25:

“.....die geloven in Hem, Die Jezus, onze Heere, uit de doden opgewekt heeft; Die overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking”.

1 Timotheüs 2:5-6:

“Want er is één God, er is ook één Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus; Die Zichzelf gegeven heeft tot een losprijs voor allen.....”.

Efeziërs 5:1-2:

“Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen; En wandelt in de liefde, gelijk ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode tot een welriekende reuk”.

2Korinthiërs 5:21:

“Want Hem, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechvaardigheid Gods in Hem”.

Dit zijn slechts enkele voorbeelden. Als ik goed heb geteld noemt Paulus de dood van Christus 64 keer in zijn brieven.

Een korte toelichting van de vertaler.

In Rom.16:26 lezen we “...**en de profetische Schriften**.....”, en in 1Kor.15:3 en 4 lezen we over het sterven voor onze zonden, het begraven en het ten derde dage opstaan van onze Heere Jezus Christus, **naar de Schriften**.

Hierdoor zou de indruk kunnen ontstaan dat er niets nieuws is omdat het reeds in ‘de profetische Schriften’ en ‘de Schriften’ genoemd werd. Maar let op:

--In Rom.16:26 gaat het over de geopenbaarde verborgenheid, uit vers 25, **EN** door de profetische Schriften.

--In 1Kor.14:3 en 4 gaat het over: “het evangelie dat ik (Paulus) u verkondigd heb”, plus het genoemde in de verzen 3 en 4: “naar de Schriften”.

Om te onthouden: Het “**en door de profetische Schriften**” en “**naar de Schriften**” moet worden gelezen in het licht van Psalm 22 en Jesaja 53. Hier wordt de “**GEBEURTENIS**” van de kruisiging beschreven. Dus het fysieke gebeuren. (Zie Hand.3:18 ~ het ‘fysieke’ lijden).).

Onze apostel Paulus voegt aan deze gebeurtenis, of fysiek gebeuren, iets toe wat niet eerder bekend was gemaakt, namelijk de “**VOLLE BETEKENIS**” van het kruis.

Het verschil tussen de “**GEBEURTENIS**” en de “**VOLLE BETEKENIS**” is de “**VERBORGENHEID**”. Aldus is “de gebeurtenis/fysieke lijden” plus de “verborgenheid”: “de volle betekenis”.

Naar het voorbeeld van de olijfboom

Hoofdstuk 11 van de brief aan de Romeinen is een zeer waardevolle passage om te begrijpen wat er gebeurd is en wat er nog gaat gebeuren met het volk Israël, en waar de huidige kerk past in Gods plan. In Romeinen 11 legt Paulus de verandering van bedeling uit, van het volk Israël naar de Heidenvolken, en hoe het in de toekomst weer zal veranderen, dus van de Heidenvolken weer naar het volk Israël. Paulus begint in Rom.11:1-2 door te vragen:

“Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad van Abraham, van de stam Benjamin. God heeft Zijn volk niet verstoten, dat Hij

tevoren gekend heeft.....”.

Dan in Rom.11:7:

“Wat dan? Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard (of “verblind”) geworden”.

Het grootste deel van het volk Israël was verblind door ongelof, met slechts een overblijfsel die de Messias accepteerde.

Maar wat zal het resultaat zijn van de blindheid van Israël? Rom.11:11-12 zegt:

“Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid voor de heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken. En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!”.

Herinner u dat in de passages in het Oude Testament, waarnaar we gekeken hebben, we zagen dat de zaligheid naar de Heidenen gebracht zou worden wanneer de Messias Zijn Koninkrijk opgericht zou hebben en geheel Israël behouden was. Maar heden ten dage zien we het tegenovergestelde. Door Israëls ongelof is de zaligheid naar de Heidenen gegaan. Gedurende deze bedeling van genade zien we dus niet de vervulling van de Oud Testamentische profetieën aangaande Israëls priesterschap voor de Heidenen. Veeleer was deze bedeling een verborgenheid, een geheim dat niet eerder geopenbaard werd totdat God onze apostel Paulus riep. God is nog niet klaar met Israël. Ofschoon ze op dit moment zijn gevallen, zal God op een bepaalde dag het volk Israël tot volheid brengen.

Paulus zegt in Rom.11:13:

“Want ik spreek tot u, heidenen, voorzover ik de apostel der heidenen ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

De sleutel in deze passage is dat Paulus de heidenen adresseert als geheel, gelovigen en ongelovigen, en niet alleen als de kerk.

Dit is omdat hij de veranderingen in de bedelingen uit gaat leggen, van Israël als zijnde de bevoorrechten, naar de Heidenen als zijnde de bevoorrechten, en weer, zoals we zullen zien, terug naar Israël.

In Rom.11:15 gaat het verder met:

“Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?”.

De Oud Testamentische profetieën aangaande Israëls behoudenis zullen op enige dag vervuld worden, en het herstel van Israël zal een grote zegen zijn voor de Heiden volken. Het voorbeeld gebruikende van de olijfbom legt Paulus de betrekking uit tussen de Heiden volken en het volk Israël. Rom.11:16 zegt:

“En indien de eerstelingen heilig zijn, zo is ook het deeg heilig, en indien de wortel heilig is,

zo zijn ook de takken heilig”.

Zoals we zullen zien zijn de patriarchen “de wortel”: Abraham, en zijn zonen Izak en Jakob. Het volk Israël zijn de takken waarnaar Paulus verwijst. In Rom.11:17-18 gaat het verder met:

“En zo enige van de takken afgebroken zijn, en gij, een wilde olijfboom zijnde, in hun plaats zijn ingeënt, en de wortel en de vettigheid van de olijfboom mede deelachtig zijt geworden, Zo roem niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, gij draagt de wortel niet, maar de wortel u”.

Sommigen van het volk Israël werden afgebroken, en de Heiden volken, de takken van de “wilde olijfboom” werden ingeënt in de plaats van bevoorrechtiging en zegen. Maar de Heidenen moeten niet te hoog van zichzelf denken of te laag over de takken die afgebroken werden.

Vervolgens in Rom.11:19-24:

“Gij zult dan zeggen: De takken zijn afgebroken, opdat ik zou ingeënt worden. Het is terecht; zij zijn door ongeloof afgebroken, en gij staat door het geloof. Wees niet hooggevoelende, maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij ook mogelijk u niet spaart. Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God; de strengheid wel over hen, die gevallen zijn, maar de goedertierenheid over u, indien gij in de goedertierenheid blijft; anders zult ook gij afgehouden worden. Maar ook zij, indien zij in het ongeloof niet blijven, zullen ingeënt worden; want God is machtig om ze weer in te enten. Want indien gij afgehouden zijt uit de olijfboom, die van nature wild was, en tegen nature in de goede olijfboom ingeënt, hoeveel te meer zullen deze, die natuurlijke takken zijn, in hun eigen olijfboom geënt worden”.

Sommigen hebben onterecht getracht deze passage te gebruiken als ondersteuning voor de valse leer dat een Christen zijn behoudenis kan verliezen, maar dat is hier helemaal niet ter sprake. Deze passage gaat over het feit dat de Heiden volken tijdelijk in de bevoorrechte positie geplaatst worden die Israël eens had en op enige dag weer zal krijgen. Israël past veel beter in de natuurlijke olijfboom dan de Heiden volken. De Heidenen hoeven dus niet in hun opgeblazen trots te roemen over hun huidige positie, zoals sommigen maar al te vaak doen.

Rom.11:25-26:

“Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is (opdat gij niet wijs zijt bij uzelf), dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob”.

Wanneer God de laatste Christen uit de bedeling der genade geroepen heeft, dan gaat God terug naar Israël. Hij zal de takken van de Heidenen afbreken en de afgebroken takken van Israël weer inenten in de goede olijfboom

De aandacht van God is verschoven, in de bedeling der genade, van Israël naar de huidige kerk, die voor het overgrote deel bestaat uit Heidenen en enige Joden. Als deze bedeling wordt afgerond, dan zal Israël opnieuw in de schijnwerpers komen in de grote verdrukking en in het duizend jarig koninkrijk.

Om de verklaring van Paulus, in Rom.11:26, te verduidelijken, dat:

“...zal geheel Israël zalig worden....”

moeten we ons herinneren om het in de kontekst te houden van wat Paulus zegt in Rom.9:6:

“....want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn”

Dit is waarom Zacharia in hoofdstuk 13:8-9 profeteert dat slechts een derde van de Israëlieten gered zal worden in de toekomstige grote verdrukking.

“En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de Heere, de twee delen daarin zullen uitgeroeid worden, en de geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen,, en Ik zal het louteren, gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven, gelijk men goud beproeft; het zal Mijn Naam aanroepen, en Ik zal het verhoren; Ik zal zeggen: Het is Mijn volk; en het zal zeggen: De Heere is mijn God”

Dit is hetzelfde als hetgeen Jesaja zegt in Jes.9:7:

“De Heere heeft een woord gezonden in Jakob, en het is gevallen in Israël”

Hier is “Israël” het gelovige deel van “Jakob”, het gehele volk.

Onze grote opdracht

Paulus verwijst naar het evangelie dat hij predikt als “mijn evangelie” (Rom.16:25),

“...het Evangelie dat ik predik onder de heidenen...” (Gal.2:2).

“...het Evangelie der voorhuid....” (Gal.2:7).

“...het Evangelie van Christus....” (Gal.1:6-7).

“...het Evangelie der genade Gods....” (Hand.20:24).

“...het Evangelie uwer zaligheid...” (Ef.1:13).

“...het Evangelie des vredes.....” (Ef.6:15).

“...het Evangelie van God...” (1Thess.2:2).

Ik hoor regelmatig dat, indien men verwijst naar het evangelie van Paulus, men dat “het Evangelie der genade” noemt, doch meestal wordt het eenvoudigweg “het Evangelie” genoemd. Ongeacht hoe het ook wordt genoemd, het is het Evangelie dat God geopenbaard heeft aan Paulus en het verschilt van het Evangelie van het koninkrijk dat voorheen werd gepredikt door Johannes de Doper, Jezus Christus, en de twaalfen.

Jezus Christus zegt in Matth.24:14:

“En dit Evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen”.

Jezus Christus zegt dat het Evangelie van het koninkrijk over de gehele wereld gepredikt zal worden voorafgaande aan Zijn komst. Hij zegt niet dat het Evangelie der genade over de gehele wereld gepredikt zal worden voorafgaande aan de ‘opname’.

Er is een enorm verschil! Natuurlijk moeten we het Evangelie der genade verspreiden zoveel als we kunnen, maar dat is niet hetgeen Jezus Christus profeteerde in Matth.24. Hij verwijst naar het Evangelie van het koninkrijk dat gedurende de grote verdrukking gepredikt zal worden. Het zal gepredikt worden door de twee getuigen (Op.11:3-12) en de 144000 (Op.7:1-8 en 14:1-5), nadat we als Christenen opgenomen zijn (1Thess.4:13-18). En toch zijn er nog goed bedoelende predikers die zullen zeggen: “We moeten het Evangelie verspreiden zodat Jezus terug kan komen”. **De mens heeft niet voor het zeggen wanneer onze Heere Jezus Christus terug komt.** Het is waar dat we verondersteld worden om het Evangelie te verspreiden, maar tussen ons en onze Heer Jezus Christus staat niets anders dan “de bazuin Gods” (1Thess.4:16). **Verder gaat er niets vooraf aan de opname.**

Prediken wij het Evangelie van het koninkrijk? We moeten dat maar beter niet doen. Paulus verteld ons in Gal.1:8:

“Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit de hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.

Betekent dat dat Petrus vervloekt werd omdat hij het evangelie van het koninkrijk predikte? Natuurlijk niet. Petrus predikte aan andere toehoorders in een andere bedeling. Maar nu moeten we het evangelie prediken dat Paulus predikte, niet het evangelie van het koninkrijk of een ander evangelie.

Doch sommige Christenen zullen vragen: “Maar wat aangaande de grote opdracht van Matth.28:19-20?”. Ten eerste moet worden gezegd dat de Bijbel het nimmer “de grote opdracht” noemt. Ten tweede was het aan de twaalven gegeven om het evangelie van het koninkrijk aan de besnijdenis (Israël) te prediken. Herinner u hoe we eerder in dit artikel, in de secties “Het koninkrijks programma van het Oude Testament” en “De periode in het begin van Handelingen”, zagen dat het zelfs vanuit Oud Testamentische tijden bekend was dat de Joden uiteindelijk de Heidenen zouden bedienen. Maar die bediening zal zeer verschillend zijn van de bediening van de kerk zoals die heden ten dage is. Deze bediening van de Joden zal geschieden na de terugkomst van de Messias naar de aarde, en zal uitgevoerd worden door alle gelovige Israëlieten. Het zal uitgaan van Jeruzalem van waaruit Israël funktioneert als een volk van priesters naar de Heiden volken. Dus verwijst Matth.28:19-20 niet naar het evangelie van Paulus, dat toen nog niet eens geopenbaard was.

Paulus voorziet in evangelische voorschriften voor gelovigen in de huidige bedeling der genade Gods. Waar velen naar verwijzen als zijnde onze grote opdracht, wordt gevonden in 2Kor.5:14-21:

“.....indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, Die voor hen gestorven en opgewekt is. Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees. Zo dan,

indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbij gegaan, ziet, het is alles nieuw geworden. En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. Zo zijn wij dan gezanten van Christus's wege, alsof God door ons bad; wij bidden van Christus's wege: Laat u met God verzoenen. Want Hem, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem”.

Het evangelie van genade voor deze “bediening der verzoening” is:

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, waarin gij ook staat; Waardoor gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. Want ik heb u ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften” (1Kor.15:1-4).

We zijn gereinigd van alle zonden door Zijn bloed en hebben het eeuwige leven als we eenvoudigweg dit evangelie geloven, het evangelie der genade Gods, dat Paulus predikte.

Grondbeginselen van het evangelie en onze opgevaren Heer

Grondbeginselen van het Evangelie.

“Wat is het Evangelie?”. Deze vier kleine woorden zijn voldoende om een klas van een zondagschool, inclusief de leraar, tot zwijgen te brengen. Het is droevig om te zien dat mensen, die gedurende tientallen jaren in de geestelijke bediening van hun kerk zijn, je aankijken als een hert dat in de koplampen van een auto kijkt, als je deze vraag aan hen stelt. Vele van hen zijn dezelfde mensen die ons vermanen om het evangelie te prediken aan alle volken. Sommigen van hen hebben zelfs als evangelist in het buitenland gewerkt. En toch zijn ze sprakeloos als ze worden gevraagd wat het evangelie der genade is.

Toen ik een aantal voorgangers deze vraag voorlegde, gaven ze me vergelijkbare antwoorden, inclusief de volgende verklaringen betreffende Jezus Christus:

- 1)-Hij werd geboren uit een maagd.
- 2)-Hij is de Zoon van God.
- 3)-Hij leefde een zondeloos leven.
- 4)-Hij stierf (voor onze zonden).
- 5)-Hij werd begraven.
- 6)-Hij stond op uit de dood.
- 7)-Hij is opgevaren naar de Vader.

Ik geloof dat deze zeven verklaringen het evangelie omvatten. Maar zijn ze allen belangrijke delen van de evangelie boodschap? Ik was bijvoorbeeld verbaast dat ze Zijn maagdelijke geboorte noemden. Versta me alstublieft niet verkeerd. Ik geloof uiteraard dat Jezus Christus uit een maagd is geboren. In feite zou ik het niet oneens kunnen zijn met degenen die zeggen dat geen enkele trouwe gelovige dit feit zou kunnen ontkennen als hij één van de

schriftplaatsen leest waar wordt verklaard dat Hij uit een maagd is geboren. Moet dit echter in de eerste plaats aan iemand worden verteld om een Christen te worden? Laten we zien wat de schriften daarover zeggen.

Ik heb Romeinen tot en met Hebreëen gelezen en er speciaal op gelet waar de genoemde zeven grondbeginselen worden genoemd en heb ze opgeschreven. Sommigen geloven dat de brief aan de Hebreëen niet door onze apostel Paulus is geschreven terwijl anderen dat, als ze zijn brieven aan de Heidenen vergelijken met zijn schrijven aan de Hebreeuwse toehoorders, dat wel denken. Daarom heb ik een apart getal genomen voor Romeinen tot en met Filémon en een apart getal voor de brief aan de Hebreëen, en ze daarna samengevoegd tot het totaal.

Natuurlijk kon ik niet alle de verschillende categorieën precies tellen. De meesten zijn op het eerste gezicht glashelder, maar omdat anderen meer subjectief zijn, kan uw eigen telling enigszins verschillen. Desalniettemin zijn de gegeven feiten voldoende nauwkeurig om de tendens te zien die Paulus vaststelt.

Ik heb gevonden dat Paulus de dood van Jezus Christus 64 keer noemt, meestal met de toevoeging of verklaring dat Zijn dood voor onze zonden was. Paulus noemt de opstanding van Christus 40 keer, tevens verklaart hij 26 keer dat Jezus Christus de Zoon van God is. Verder erkent Paulus 416 keer dat Jezus de beloofde Messias is uit het Oude Testament, door naar Hem te verwijzen als “Christus” hetgeen “Messias” betekent in het Hebreeuws en “Gezalfde” in het Nederlands. Dit zijn de meest belangrijke punten die genoemd zijn, aangaande Jezus Christus, in de brieven van Paulus.

Paulus noemt de hemelvaart van Christus naar de Vader slechts 5 keer, Zijn begrafenis 4 keer, Zijn zondeloos leven 3 keer, en Zijn maagdelijke geboorte slechts één keer. Zie de onderstaande tabel voor de uitsplitsing van de gevonden teksten:

Verklaring aangaande onze Heer Jezus Christus	Romeinen tot en met Filémon	Hebreëen	Samen	Schriftverwijzingen
Hij werd geboren uit een maagd	1	0	1	Gal.4:4
Hij is de zoon van God	18	8	26	Rom.1:3,4; 8:3,29; 1Kor.1:9; 2Kor.1:19; 11:31; Gal.1:1,16; 2:20; 4:4; Ef.1:3,17; 3:14; 4:13; Kol.1:2,13; 1Thess.1:10; Hebr.1:2,5,6,8; 4:14; 5:5; 7:28; 10:29.
Hij leefde een zondeloos leven.	2	1	3	Rom.5:18,19; Hebr.4:15.
Hij stierf (voor onze zonden).	52	12	64	Rom.3:24,25; 4:25; 5:6,8,9,10; 6:4,5,6,8,9; 8:34; 14:9,15; 1Kor.1:23; 2:2,8; 5:7; 6:20; 7:23; 8:11; 11:24; 15:3; 2Kor.4:10; 5:14,15; 13:4; Gal.1:4; 2:20,21; 3:1,13; 6:12,14; Ef.1:7; 2:13,16; 4:10; 5:25; Fil.2:8; 3:18; Kol.1:14,20,22; 1Thess.2:15; 4:14; 5:10; 1Tim.2:6; 2Tim.1:10; 2:11; Tit.2:14;

				Hebr.1:3; 2:9,14; 7:27; 9:12,14,28; 10:10,12,19; 12:2; 13:12.
Hij werd begraven	4	0	4	Rom.6:4,5; 1Kor.15:4; Kol.2:12.
Hij werd opgewekt uit de doden.	39	1	40	Rom.1:4; 4:24,25; 5:10,17; 6:4,5,8,9,10; 7:4; 8:11,34; 10:9; 14:9; 1Kor.6:14; 15:4,12,20,22; 2Kor.4:10,14; 5:15; 13:4; Gal.1:1; 2:20; Ef.1:20; 2:5,6; Kol.1:18; 2:12,13; 3:1; 1Thess.1:10; 4:14; 2Tim.1:10; 2:8,11; Hebr.13:20.
Hij is opgevaren naar de Vader.	3	2	5	Rom.8:34; Ef.4:10; 1Tim.3:16; Hebr.9:24; Hebr.12:2
Hij is de Messias. *	403	13	416	Teveel om te noteren.

* Door naar Hem te verwijzen als de Christus erkende Paulus dat Jezus de beloofde Messias is. De tabel geeft alleen aan hoe vaak het woord "Christus" wordt gebruikt.

Verreweg de meeste keren dat Paulus verwijst naar onze Heere Jezus Christus is:

- 1)-Dat Hij de Messias is.
- 2)-Dat Hij stierf voor onze zonden.
- 3)-Dat Hij werd opgewekt uit de doden.

Er mogen dan sommigen zijn die zeggen dat: "Christus stierf voor onze zonden" het hele evangelie is, maar u kunt Zijn opstanding niet uitsluiten. Volgens Rom.4:24-25 wordt de rechtvaardigheid van Jezus Christus ons slechts dan toegerekend:

"...namelijk aan hen, die geloven in Hem, Die Jezus, onze Heere, uit de doden opgewekt heeft; Die overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking".

In 1Kor.15:17-18 schrijft Paulus:

"En indien Christus niet opgewekt is, zo is uw geloof tevergeefs, zo zijt gij nog in uw zonden. Zo zijn dan ook verloren, die in Christus ontslapen zijn "

En ook in 1Thess.4:14 vertelt Paulus ons het voorbehoud om mee 'opgenomen' te worden:

"...indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan...."

In 2Tim.2:8 schreef Paulus:

"Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit het zaad van David, naar mijn Evangelie".

Dus door alleen te verkondigen dat "Christus stierf voor onze zonden" is slechts een half Evangelie. We moeten ook geloven dat Hij opstond uit de doden.

Dit is het evangelie der genade dat we moeten geloven om behouden te worden.

“Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een ieder, die gelooft, eerst de Jood, en ook de Griek” (Rom.1:16).

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie.....dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derde dage, naar de Schriften” (1Kor.15:1-4).

Onze opgevaren Heer

Ik hoorde eens een zeer goede Bijbelleraar zeggen: “Heeft u ooit opgemerkt dat Paulus bijna nooit de aardse bediening van Christus noemt? Hij is gericht op de opgevaren Heer”. Dus terwijl ik Romeinen tot en met Filémon las heb ik ook een lijst gemaakt met verwijzingen naar Jezus Christus voorafgaande aan de kruisiging.

Slechts drie duidelijke gebeurtenissen, die plaats vonden tussen de geboorte en de kruisiging van Jezus Christus, worden genoemd. Merk op dat alle drie de gebeurtenissen een directe relatie hebben met Zijn dood en alle drie vinden ze binnen 24 uur plaats:

- 1)-Zijn verraad. (1Kor.11:23).
- 2)-De maaltijd des Heeren. (1Kor.11:24-25).
- 3)-Zijn verschijnen voor Pilatus. (1Tim.6:13).

Nog twee andere kenmerken van Zijn aardse bediening worden eveneens genoemd:

- 1)-Hij heeft Zichzelf niet behaagd. (Rom.15:3).
- 2)-Hij werd verzocht. (Hebr.4:15).

De verzoeking van Jezus Christus kan ook worden beschouwd als een duidelijke verwijzing naar Satan's bezoek na de 40 dagen in de woestijn.

Ook vond ik enige verzen die verband hielden met de afkomst van Jezus Christus of met Oud Testamentische types. Terwijl dit geen gebeurtenissen zijn van Christus's Zijn aardse bediening heb ik er een lijst van gemaakt omdat ze gebeurden voor het kruis:

- 1)-Hij was uit het zaad van David, naar het vlees. (Rom.1:3).
- 2)-Hij kwam als een Jood. (Rom.9:5).
- 3)-De Verlosser zal uit Sion komen. (Rom.11:26).
- 4)-Hij was de Rots. (1Kor.10:4).
- 5)-Welke is uit het zaad van David. (2Tim.2:8).
- 6)-Hij was van de stam van Juda. (Hebr.7:14).

Waar zijn nu alle genezingen, wonderen, gelijkenissen en vermaningen van de aardse bediening van Jezus Christus? Waarom schrijft Paulus daar niet meer over? Hij zegt in 2Kor.5:15-16 dat Christus:

“.....En Hij is voor allen gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, Die voor hen gestorven en opgewekt is. Zo dan, wij kennen van nu

aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees”.

Daarom zijn de brieven van Paulus gecentreerd rondom de opgevaren Heer Jezus Christus.

Het is betreuenswaardig dat de meeste voorgangers en leraren de meeste tijd besteden aan het leren uit Christus's aardse bediening, Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, en slechts zeer zelden uit de brieven van Paulus. We moeten ons terdege realiseren dat Paulus is:

“.....de apostel der heidenen.....” (Rom.11:13)

...een dienaar van Jezus Christus onder de heidenen....” (Rom.15:16).

en dat deze boodschap aan hem door openbaring, van de opgevaren Heer Jezus Christus, is gegeven (Gal.1:11-12). Alle Schrift is aan ons gegeven om te leren, en er is heel veel te leren uit het Woord van God. Echter is Paulus onze apostel, of we nu Jood of Heiden zijn, en door de brieven van Paulus te veronachtzamen, veronachtzamen we hetgeen God ons wil leren in deze huidige bedeling van genade.

Samenvatting

God koos Abraham uit het menselijk ras en maakte uit hem het volk Israël om een koninkrijk van priesters te zijn om tenslotte de gehele mensheid te evangeliseren zodra hun Messias Zijn koninkrijk had opgericht. Toen hun Messias, Jezus Christus, kwam, vertelde Hij de twaalf apostelen dat Hij gedood zou worden en op zou staan uit de doden. Maar dit was, door God, voor hen verborgen, en ze begrepen het niet. De vele Joden die niet geloofden dat Jezus Christus de Messias was, kruisigden Hem, en Hij werd begraven, en Hij stond op uit de dood en voer op ten hemel. Maar het aanbod voor Israël, om hun Messias en koninkrijk te ontvangen, bleef nog een tijd van kracht als ze, als volk, slechts zouden geloven dat Hij werkelijk was wie Hij beweerde te zijn. De twaalf apostelen, onder leiding van Petrus, predikten het evangelie van het koninkrijk aan Israël, dat Israël geloven zou dat Jezus Christus de Messias was, dat ze zich moesten bekeren en zich laten dopen met water. Als ze dat allen gedaan hadden dan zou Jezus Christus terug komen en het koninkrijk oprichten zoals de Oud Testamentische profeten hadden voorgezegd. Er was niets in de boodschap van Petrus over het afschaffen van de wet van Mozes die de gelovige Joden aanhingen. Petrus presenteerde het aanbod van het koninkrijk in de eerste hoofdstukken van Handelingen. Maar velen in Israël geloofden niet en verwierpen de opgevaren Heer Jezus Christus. Maar als Christus terug komt om twee derde te verwijderen (Zach.13:8-9), dan zal één derde Hem aannemen als hun Messias.

Toen ze de ten hemel gevaren Heer in de eerste hoofdstukken van Handelingen verwierpen, riep God Paulus om de apostel der Heidenen te worden. Tot aan die tijd was God alleen bezig geweest met Israël, met slechts enige uitzonderingen. Onze opgestane Heer Jezus Christus vertrouwde Paulus de bedeling der genade Gods toe dat altijd een geheim was geweest en verborgen was door God. Dit was een nieuw programma met een nieuwe leer die God door vele openbaringen aan Paulus bekend zou maken. Paulus werd duidelijk gemaakt dat de kruisiging van Jezus Christus het volmaakte offer was geweest ter betaling voor al onze zonden, en dat Hij uit de dood was opgestaan voor onze rechtvaardiging. Dit is het evangelie van genade, het huidige evangelie voor onze behoudenis, dat voorheen een verborgenheid was geweest, verborgen bij God. In de huidige bedeling worden we behouden door genade, door

alleen het evangelie te geloven, los van de wet van Mozes of enig ander werk. Ofschoon Petrus en Paulus verschillende evangelie boodschappen verkondigden, is er geen konflikt tussen beide want ze deelden hun evangelie uit aan twee afzonderlijke groepen toehoorders in twee verschillende bedelingen. Ze waren dus beide korrekt. Petrus predikte de leer van het koninkrijk aan de Joden in het land Israël, maar Paulus predikte de genadeleer aan de Heidenen in andere landen en aan de tussen hen verstrooide Joden. Toen de vernietiging van Jeruzalem en de tempel kwam, in 70 jaar na Christus, werd de bedeling van het koninkrijk stop gezet, totdat het weer wordt hervat in de toekomstige grote verdrukking. Maar de genadeleer, gelijk voor Jood en Heiden, welke wordt gevonden in de brieven van Paulus, Romeinen tot en met Filémon, is van toepassing op de hedendaagse kerk.